

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ НА ДЕПУТАТИТЕ
НА ТРУДЕЩИТЕ СЕ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
Т Ъ Р Н О В О

Излиза три пъти седмично

Год. XI, бр. 108-109 (631) Търново, четвъртък 8 септември 1955 г. Отд. бр. 40 ст.

ДА ЖИВЕЕ ЕДИНАДЕСЕТТА ГОДИШНИНА НА СЛАВНОТО ДЕВЕТОСЕПТЕМВРИЙСКО НАРОДНО ВЪСТАНИЕ!

✓ СЕПТЕМВРИЙСКИ ВЕЧЕРИ В ТЪРНОВО

В историческия град Търново вече всичко говори за настъпването на славната за нашия народ 11-та годишнина на Деветосептемврийското въоръжено въстание. Червени лозунги пресичат улиците, а белите им надписи прославят: „Да пребъде делото на 9 Септември“. Предприятията, учрежденията са окичени с портрети на ръководителите на КПСС и Съветската държава, израз на признателност към нашия двоен освободител Съветския съюз, с портрети на ръководители на БКП и народа, и на първенци. Табла и диаграми говорят за успехите на трудовете хора от града за 11 години Народна власт.

Красиви са преддеветосептемврийските вечери. Амфитеатърът на града трепти в светлини. От магазините излизат граждани с пакети от деветосептемврийски подаръци и премия. Витрините мамят минувачите. Колко ли хора е спряла вече оригинално изработената витрина на пивоварна ф-ка „Балкан“! Колективът на това предприятие, изпълнил плана си 130 на сто, е първенец между ко-

лективите на предприятията от града и достойно ще води челната колона в деветосептемврийската манифестация.

Във витрината на ф-ка „В. Коларов“ ще видиш цвета на работническия колектив. Тук са портретите на Надка Балъкова, носител на орден „Георги Димитров“, Донка Балъкова, която работи по плана си за 1965 г., Пена Найденова—за 1962 г., Мюмюне Курдова—за 1960 г., Марийка Косева и др.

В тези вечери на площад „9 Септември“ е винаги оживено. На естрада пред Дома на офицера представят свои програми художествените колективи на ф-ка „В. Мавриков“, на турското население в града, на ГК на Отечественния фронт и читалище „Искра“, на административните и здравни служители и др. Редят се танцовите трупи, изнасят продукциите физкультурни колективи и всички те славят светлата и победна дата 9 Септември, демонстрират какви победи е донесла тя.

Н. Е.

ПЪРВАТА В ПРОФЕСИЯТА

Топла септемврийска утрин е. Бонка Ходжева, работничка от ф-ка „9-ти Септември“ в Габрово, стана рано, ободена от почивката и показваща се хубав ден. Преди да излезе от къщи, тя се обвърна, поизгледа малката спретната къщурка, която за няколко години построи със своя другар, подвикна весело на малката си дъщеря, нареди й какво да върши през деня и забърза към фабриката. Беше й много леко. Не усети как пристигна в работните помещения. Оставаша още 20 минути до започване на работното време. Тя бързо се преоблече, взе масленката и се зае със смазването на големия перален агрегат, пуснат в експлоатация само преди няколко месеца.

Майсторът Иван Пенчев, като забелязва първите й движения, се чуди и едва чуто казва: „От 20 години съм в тая фабрика и никога не съм допуснал, че жена ще може да изпълнява тая работа. А пък я виж Бонка, овладя работата на новото перило и съпернич на мъжете!“ Весело му е, че в неговата смяна работи такава жена. След подреждането на машината Бонка разтвори перилните средства, наля във всяко корито толкова, колкото предписват рецептите, които знае наизуст и пусна лентата. Приятно и весело й е да работи. Грижите, които полага нашата Партия за работниците, са големи. Бонка носи звание „Най-добър в професията“. Нейният лик е окаян на видно място. Трудулът й е добре заплатен. В преддеветосептемврийското съвремение тя дава най-качествено изпрана вълна и посреща болия Празник на свободата с високи трудови успехи.

Иванка Елефтерова, дописник

✓ ТКЗС „9 СЕПТЕМВРИ“ ПО ВЕРЕН ПЪТ

Сред китната и плодородна долина на река Негованка е разположено с. Русалия, село с бурен политически живот още от годините 1918—1923. Тук непосредствено след извоюването на свободата, бе основано, през 1945 г. първото ТКЗС в Търновска околия. На 9 Септември бе направена с трактор първата бразда в новия кооперативен блок. „Девети септември да бъде името на кооператива“ — предложи някой. „Да бъде!“ — потвърдиха всички. Така стопанството получи своето име.

Днес в трудово-кооперативното земеделско стопанство „9 Септември“ в с. Русалия са обединени всички трудови селяни, с изключение на 20 домакинства. Докато в първите години земята даваше по 100—120 кг жито от декара, сега от нея вземат по 200—220 кг. Такова е положението и с другите култури.

Преодолявайки редица пречки животновъдството бележи големи успехи. За 10 години стопанството построи 21 сгради, засади 360 декара нови лозя, направи рибарник от 130 декара. Пчелингът му брои вече 80 пчелни семейства.

Кооператорите на ТКЗС „9 Септември“ посрещат великия празник на свободата укрепнати, със светла вяра в бъдещето.

В. Тачев—председател на ТКЗС
П. Косев, дописник

✓ ПРЕДПРАЗНИЧНО ОЖИВЛЕНИЕ

Празничен възторг е обхванал хората в Горна Оряховица. Около витрините на площад „Г. Измирлиев“ се трупат възвастни, деца, жени, ученици. Красиво съчетаната витрина на ТАБСО и ДОСО буди интерес. Погледите на множество хора се спират и не могат да се откъснат от интересната витрина на ф-ка „Рекорд“: малък автоматичен стан тъче и върху изтъкалото се четат: „Мир, труд, социализъм“. Гордост на колектива са Дафинка Емануилова, Куна Сомова, С. Маринова — най-добри в професията.

Най-голям интерес обаче буди огромната 17-метрова витрина на РКС. За новия облик на нашето село говори първият кът от из-

ложбения магазин. Тук с умение е подредена нова кухня с никелирана готварска печка, голям бюфет, сервиси, радиоапарат и др.

Вечер, след работа трудовете се идват масово в градската градина. Тук учащата се младеж пее песни, редитира стихове за новия живот, настъпил в страната ни преди 11 години. Сред мека светлина свежи цветенца красят братската могила в градината. Всички, които минават край това място, отправят с почит и уважение погледи натам и се заклеват да пазят делото на 9 Септември, за което дадоха живота си хиляди народни синове и дъщери.

С. Денева
наш окол, дописник

Да ни е честит Хидровъзелът „Георги Димитров“!

Хиляди трудещи се — работници, служители и кооператори, млади и стари, с каруци, над които трептят разветви червени знамена, идват за тържественото пускане в пълна експлоатация на Хидровъзела „Георги Димитров“.

Красив, напет и гиздав е днес язовирът. Онези, които за пръв път виждат неговата каменна гръд, дълга няколко стотин метра, тихото и синьо язовирно езеро, кокетно бялата сграда на централата, двата канала, понесли дълбоките си води към нивите и градините на Старозагорското и Казанлъшкото полета, немят в захлас.

От тържествената арка-портал до сградата на електроцентралата е алеята с портрети на ония, които са дали най-много за строителството на язовира. Това са работници, зидари, кофражисти, миньори, багеристи, монтьори и техници. Горе, по стройната корона на язовирната стена, повял от към Балкана, вятърът раздипля националните знамена на братските нам страни, с ценната помощ на които е построен язовирът.

6 Септември. Частът е 10:30. Радостно вълнение обхваща събралите се. Сред гръм от ръкоплескания, трибуната се явяват официалните лица начело със заместник-председателя на Министерския съвет др. Антон Югов. Тържественият митинг открива

заместник-министърът на електрификацията др. Н. Иванов. За славния и героичен път на строителите рапортува директорът на хидровъзела инж. Георгиев. Хората слушат с интерес числата и имената, защото те са една история, пълна с героизъм и саможертва, и едно бъдеще, пълно с изобилие и щастие.

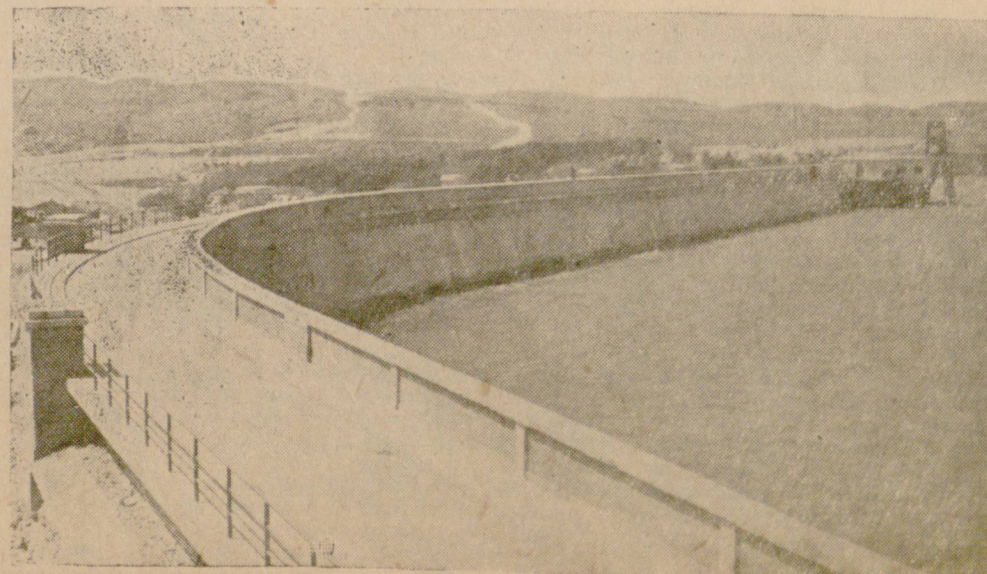
Др. Антон Югов, посрещнат и изпратен с бурни ръкоплескания, приветствува строителите от името на Партията и Правителството.

Облечени в национални носии, две девойки са опънали триколовна лента пред короната на стената. Трета девойка поднася на другаря Югов ножица и той прерязва лентата.

— Да ви е честит язовирът „Георги Димитров“!

Като придошла пълноводна река, стотици хиляди хора изпъхват шосето по короната на язовирната стена. Лек вятър подухва и бразди водата на езерото. Две платноходки са опънали бели платна сред синята шир. Един самолет кръжи в простора. Смелчага се откъсва от него, разперва бял парашут и пада сред водата, близо до лодката, която го очаква.

Весело, шумно и многолюдно бе в този ден, ден на още една мирна победа на нашия народ. Влезе в строя хидровъзелът „Георги Димитров“.

Общ изглед на язовира „Георги Димитров“.

Велик национален празник

За единадесети път тази година трудещите се в нашата страна се чувстват своя най-велик национален празник — Девети септември. На този ден преди единадесет години българските трудещи се, опрени на победоносното настъпление на Съветската армия — Освободителка, силните си под ръководството на Българската комунистическа партия в могъщия Отечествен фронт, сбирхора омазната монархо-фашистка диктатура и установиха в страната своя, народно-демократическа власт. За първи път българският народ стана господар и строител на своите собствени съдбини.

Трудещите се в нашата страна посрещат единадесетата годишнина на Деветосептемврийското въстание с нови победи в борбата за осъществяване решенията на Шестия конгрес на Партията, за по-нататъшен подем на промишлеността и селското стопанство, за повишаване благосъстоянието на народа. Те се борят с още по-голяма енергия за разгаряне на социалистическото съревнование, което е главен лост за изпълнение на плана за 1955 година, за увеличаване производителността на труда и снижението себестойността на продукцията, за изпълнение на производствените планове по всички показатели, за постигане високи и трайни добиви от полето и животновъдството. Те са в благодарна надпревара за изпълнение в най-благоприятните срокове непосредствените селскостопански задачи: прибирането на пролетните култури, успешното приключване на есенната сеитба и дълбоката оран, осигуряване добитъка с достатъчно количество разнообразен и качествен фураж.

Празнуването на годишнината на Девети септември ще бъде величествена манифестация на сплотеността и предаността на трудещите се към своята изпитана и проверена в жестоки битки с врага ръководителка — Българската комунистическа партия. Въоръжена с непобедимото учение на Маркс—Енгелс—Ленин—Сталин, получена от опита на Комунистическата партия на Съветския съюз и от своя собствен дългогодишен боев опит, БКП върху и непоколебимо волею нашия народ към решителна победа над фашизма и капитализма. В тази борба

народът и Партията понесоха тежки жертви. В нея загинаха хиляди верни синове и дъщери на народа, самоотвержени революционери — комунисти, земеделци и други патриоти. За това в дните на всенародното чествуване на Деветосептемврийското народно въстание нашият народ ще отдаде своята дълбока почит към светлата памет на хилядите борци, паднали в борбата срещу фашизма, за свободата и независимостта на Отечеството.

Единадесетата годишнина на своя празник — Девети септември, българският народ ще чествува в обстановка на известно отслабване на напрежението в международните отношения след съвещанието в Женева и създаване се благоприятни условия за уреждане по мирен начин неразрешените спорове.

Нашата страна изцяло подкрепя мърдата политика на Съветския съюз и всички инициативи, насочени към намаляване напрежението в международните отношения, към укрепване на мира и установяване на приятелски отношения и сътрудничество между всички народи.

Чествуването на Деветосептемврийското въстание ще бъде нова внушителна манифестация на все повече растящото морално-политическо и патриотично единство на трудещите се под знамето на Отечественния фронт, на тяхното непоколебимо доверие към вълновителите и организаторите на всички победи в нашето мирно строителство — Българската комунистическа партия, манифестация на силата и монолитността на боевия съюз между работническата класа и трудещите се селяни — основата на народно-демократическия строй.

Чествувайки Девети септември, нашият народ ще даде израз преди всичко на своята безгранична обич и признателност към великия Съветски съюз и неговата армия—Освободителка, към славната КПСС, към съветските народи, които ни освободиха от фашизма и ни оказват всеотнасна братска помощ в строителството на социализма.

От победата на Деветосептемврийското народно въстание досега се изминаха само 11 години, но за този кратък период нашата страна направи гигантски крачки напред в своето

социалистическо развитие. От бедна изостанала страна, окована в империалистически вериги, тя се превърна в свободна, независима страна с бурно развиваща се промишленост, с високо механизирало се селско стопанство.

За този период от време се преобрази и нашият окръг. Влязоха в експлоатация редица крупни строителни, като изовир „Ал. Стамболийски“, ВЕЦ „Росица I“, Памучно-пределищата „Балкан“, Машиностроителният завод „Червена звезда“, Росишката напоителна система и други. След няколко дни ще влезе в строя и ВЕЦ „Батомшево II“. Серioзни успехи завоюва леката и хранителна промишленост.

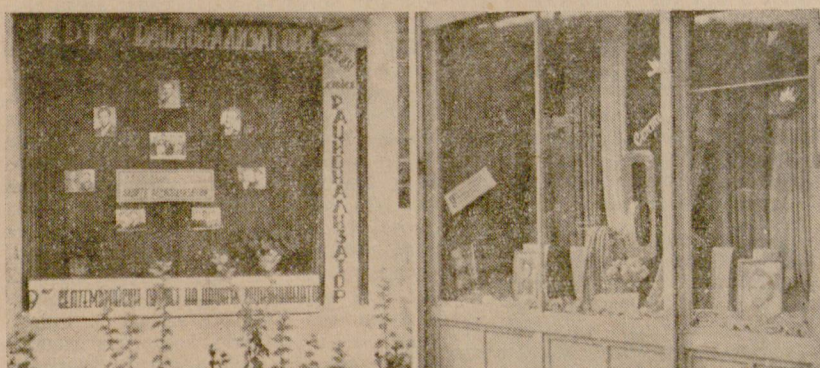
Няма патриот и патриотка в нашата страна, които да не изпитват национална гордост и да не се радват от сърце на величествените победи, завоювани за единадесет години свободен живот.

В борбата за изпълнение на производствените планове в промишлеността, транспорта, строителството, търговията и селското стопанство в нашия окръг израснаха много нови хора — Герои на социалистическия труд, най-добри в професията, ударници, майстори на високи добиви, добри животновъди и механизатори—хора, които преодоляват трудностите и вървят уверено напред. Част от своите постижения селските труженници ще покажат на Окръжната селскостопанска изложба, която се открива днес в Г. Оряховица.

Големите успехи, постигнати за 11 години във всички области на социалистическото строителство, ясно говорят за възможностите, които има нашият народ при безкористната помощ на Съветския съюз и страните с народна демокрация. Те въодушевяват трудещите се за нови, още по-големи постижения в нашето социалистическо строителство.

Чествувайки своя най-велик национален празник — Девети септември, трудещите се дават израз на неукротими си воля да се борят с всички сили за изпълнение на решенията на Шестия конгрес на Партията, за по-нататъшното повишаване и укрепване стопанската мощ на Родината, за непрекъснатото издигане на благосъстоянието на хората, за укрепване мира и дружбата между народите.

В промишлено Габрово пред празника

На снимката: Кътове от деветосептемврийската украса в Габровския ф-ка „Георги Генев“ с най-новите и висококачествени платове и портрети на творците им — Герои на социалистическия труд Веска Минчева, „Най-добър в професията“ — предачка Петра Тотева и др. Вляво — почетно табло на рационализаторите от ф-ка „Народна република“.

Снимки: Вс. Пурел

Девети септември—най-светлият празник на нашия народ. За 11 път трудово Габрово го посреща достойно. По улиците, във всеки дом, във всяко предприятие и учреждение се чувствва оживление. Готова е деветосептемврийската украса. Развяват се аленочервените и триколовни знамена. Зданията са потънали в зеленина. От двете страни на красивата алея пред Априловската гимназия са поставени на красиви стойки портретите на най-изтъкнатите челници в про-

изводството. В специален кът на площад „Първи май“ са подредени обещанията на 35 предприятия от града и околността, дадени в отговор на призива на 25-те.

Вечер по улиците на града се движи поток от трудови хора с грейнали от радост лица. В ръцете си те носят пакети—купили са си нови празнични премени. Край обилните с електрическа светлина и красиво подредени витрини се трупат хора. Колко хубави неща има в тях! ДТП „Облекло и обув-

Енчо Николов

СЛАВА НА НАШИТЕ ОСВОБОДИТЕЛИ!

КЪМ РУСИЯ НАРОД

Людмил СТОЯНОВ

Както Балкана, навъсен хайдутин,
бди над земята ни в синия свод,
тъй за народа ни в страшни минути
мисли великият руски народ.

Помнят бащите ни Шинка и Плевен.
Руска кръв преела в полския мак.
„Идат!“ И кичели с росен и невен
млади девойки казак до казак.

Прости певци за Столетов и Гурко
песни по сборове паят до днес.
Старци, невести под шарена хурка
паят за руската слава и чест.

Робство и мрак
както рицар пронизваш,
щедро вестил свобода и живот:
твоята правда е живият извор
на всечестност, о руски народ!

В мъжество, в доблест —
кой би те надминал?
С теб — по другарство
кой би се сравнил?

Паднал бих,
в немош до днеска бих гинал,
ако не бях те познал и любил.

Няма по-мъдро от руското слово,
няма по-звучна от руската реч.
Всичко високо и нужно, и ново
идва от нея и дитва далеч.

Бяхме ли ние излезли повторно
яки и читави от пропастта?
Бяхме ли с трепет днес,
ясно, просторно,
пели на волност и чест песента,

ако не бяха заветните братя,
братята руси и руски чада,
с чужа и сърпа по знамената
и над чело — с петолъчна звезда?

Дойдохте и ти ни всичко простиша,
и ни подадох братска ръка —
руската ярост е шеметен вихър,
руската обич е буйна река.

Честност, другарство,
правдивост, сърдечност
те ще пребъдат в грядущия век.
Руската правда е
правда човечна —
с нея израснах и станах човек.

Както Балкана, навъсен хайдутин,
бди над земята ни в синия свод,
тъй за народа ни в страшни минути
мисли великият руски народ.

КРЕМЪЛСКА ЗВЕЗДА

Иван СТАЙКОВ

Звезда на Кремъл,
ти си извор вечен
на дързостта
в човешките мечти
и като фар
от своя бряг далечен
неугасима
ни примамваш ти!
Напусни
тъннат бури в нощи тъмни,
напразно
ни заплашават със беда —
по цялата земя
ще се разсъмне
от твоя блясък,
Кремълска звезда!

В ДНИТЕ ПРЕД ПОБЕДНИЯ ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ

Полк. Константин Ст. ХРИСТОВ

В началото на м. септември I чета от Горнооряховския партизански отряд бе съсредоточена в района между селата Бреговица, Мария Луиза (Благооево) и Царски извор (Чалаево).

Съветската армия настъпваше стремително в Румъния. Близък беше краят на режима, крепен дълги години с помощта на насилието и шик.

Командуването на четата, отчитайки създалата се вътрешна и международна обстановка и успехите на Съветската армия — освобождаването на Румъния и достигането й до границите на нашата съзла Татковина, трескаво се подготвяше, като укрепваше връзките с населението, изграждаше комитети на Отечествения фронт, усиляваше разузнаването и бойната си дейност.

Съгласно плана за действие на 4-ти септември четата трябваше да проведе акция в тухларната фабрика в околностите на с. Благооево, Г. Оряховско. Там имаше много работници, изземовали от тежкия непосилен черен труд и ограбване. Трябваше да се срещнем с тях, да разясним създалото се положение в нашата страна, да разобличим двучинната предателска политика на тогавашното правителство, да заздравим връзките, да подготвим работниците за назрелия събития и задачите, които стоят пред нас.

За изготвяне плана на акцията командувачето на четата се бе снабдил с подробен план на фабриката от счетоводителя на същата — наши другар.

Един ден преди акцията двама другари бяха изпратени в с. Драганово, Горнооряховско, със задача да се осведомят за последните новини и за придвижването на жандармерийските поделения в района, определен за провеждане на акцията. Още същата нощ изпратените другари се върнаха. Те съобщиха, че Багрянов е сменен с Муравиев, че новото правителство е „съсало“ дипломатическите връзки с Германия, че се говори за амнистия на политическите затворници и пр.

Ние знаехме, кои бяха Муравиев, Гичев и др. Следваше ли да сирем Борбата? Можехме ли да им върваме? Не беше ли това нов опит да се залъже народът, да се задължи съпротивителното движение, да бъдат избити още много борци?

Командуването на четата правилно се ориентира и реши да продължи борбата още по-упорито. Трябваше да се напишат нови позиции, в които да се разясни на народа кои са муравиевци и гичевци и, че борбата трябва да продължи до край. Акцията ставаше още по-необходима.

Привечер четата, подкрелена в похолна колона, потегли. Напред се развиваше червеният знаме, с извазаните на него думи „Свобода или смърт!“ Навсякъде беше тихо. Тихо се придвижвахме и ние по черния път между селата Бреговица и Благооево. Волеше ни другарят Марин, партизанин от с. Стражица, който познаваше добре този район.

С част от силите трябваше да се заемат изходните пунктове на фабриката към Стражица, Благооево и Бреговица. Те трябваше да внимават да не би никой от фабриката да отиде в съседните села и да съобщи на жандармерията. Същите другари имаха задача при евентуално пристигане на жандармерията на всяка цена да я задържат, обезвредят и да обезпечат изтеглянето на четата. С останалите партизани трябваше да се овладее фабриката и да се проведе митинг.

Четата извърши похолния си марш. Преминяхме благополучно охраняваната от войници п. линия Горна Оряховица. Станали. Наближихме фабриката. Командирът дооточи задачите и отдаде заповед за заемане на местата.

Фабриката беше овладяна без съпротива. Посрещнаха ни всички работници. Състоя се митинг. Политкомисарят на четата призова работниците за по-здравоспирот.

ване под знамето на Отечествения фронт и под ръководството на Работническата партия за окончателното ликвидиране на фашисткото робство и изграждането на нова демократична България. След това партизани рецитираха стихотворения. Работниците запяха бойни песни с пълен глас. Те целуваха знамето на четата и се радваха, като че ли за тях бе изгряла свободата. На хората, което се изви в двора, играеха заедно и партизани и работници. На митинга от работниците беше излъчен комитет, за да организира и ръководи борбата в защита на техните интереси.

Към един часа през нощта партизаните се разделиха с работниците. Всички почувствуваха близкия край на мъките, партизаните — още по-силно своя дълг.

Четата се изтегли и пое отново своя път. Борбата продължаваше. Решено бе четата на шести септември да бъде съсредоточена в района на Белевските гори, от където заедно със Свишовската чета на Горнооряховския отряд да извърши акция в село Виноград. Бяха изпратени двама другари да се срещнат с представители на Свишовската чета. Срещата не се състоя. Отново бе определена друга — на шестото източно от с. Ердунлий. Очаквайки срещата партизанин чуват от преминаващи по шосето селяни с каруци, че Съветската армия е вече на Българо-Румънската граница и, че СССР е обявил война на България.

Новината за обявяване война от СССР на България вдъхнови още повече партизаните за по-силни действия.

Указанията на окръжния комитет на БКП за действие при подобна обстановка бяха ясни и категорични. Време за губене имаше. Командуването на четата реши да започне овладяването на селата и установяването на Народната власт — властта на работниците и селяните. . .

На 7 септември до 22 ч. част от комунистите, ремеслите и съчувстващи ни безпартийни от село Дряновец трябваше да дойдат при четата. Извиканият ятак се завърна в селото да организира хората.

В определения час се събраха всички. Командуването на четата уточняваше с другарите ръководещи борбата в селото плана за предстоящите действия. Младешите, дошли от селото водеха ожесточени разговори с партизани. Радостта на новодошлите бе голяма. Те поглеждаха с ръка току-що зачисленото им оръжие, целуваха го.

Месечината бавно се издигаше над гората и, като че ли тя, този път беше по-голяма и червена, но радостна и весела. Тя предвещаваше по-светли дни и бъдеще, не само на тези смели борци за свобода, но и на целия български народ.

В похолен марш четата напусна гората и започна придвижване към село Дряновец. Осветена от електричната светлина на луната, гората бавно люлееше клони, изпращаха ни, сякаш шепнеше тихо: — На добър час, мои скъпи другари! Бъдете верни на своя народ, сели и последователи в неговата борба за свобода и щастие.

Четата се приближи към Дряновец. Всички изходи от селото бяха заети и то бе овладяно без съпротива. Стремителното настъпление на Съветската армия бе парализирало фашистите.

Рано сутринта над общината се развиваше червеният знаме на свободата и българския трицвет. Барабанът извеси, че в селото е установена от партизаните нова отечественофронткова власт и призова всички селяни да отидат на митинг пред общината. Цялото село се стече на площада. Говори другарят Бойко. Радостта бе голяма! Свободата настъпи.

Септември 1944 г. Всенародно посрещане на Съветската армия — Освободителка в България

ЛАЗАРЕНКОВИЯТ БЛОК

— Ето и вашата нива! — каза Лазаренко и посочи зад селото, където бяхме ходили вече няколко пъти. — Колко е малка, а? Носна къричка. — Той поклати глава, легна по гръб и се загледа в небето. — Чудесна земя имате вие! — каза той. — А какво нещо е частната собственост, а? Храс, храс земята — и на парченца. — Той наподобява ножница с пръстите на ръката си и зарязва във въздуха.

Замълчахме. Високо в небето като бял пъльб дотече самолет на изток и глухо бучеше.

— У дома отива? — каза Лазаренко, без да помръдва. — У дома! Познавам, пощенски е.

И като помълча, попита:

— А ти имаш ли си любима?

Смутлевих нещо.

— А аз имам! — ласково прошепна Лазаренко. — Ай, чудна девойка е моята Галя! Звенева е тя. — Лазаренко седна срещу мен и с тих, топъл и доверителен глас продължи: — Ора аз, а ти след мене заясва. Като чайки се белеят момичетата в угърта. Гледам Галя и сърцето ми подказва: не може тя да не ме обикне, не може да не ме разбере. Нали затова е звенева и е наградена с орден на труда, нали и сплци мисли имаме с нея: да увеличим добрините, да издигнем колхоза. . .

И ето веднъж в клуба се скарахме с нея. Да, скарахме се за работата в полето. Нито ти отстъпва, нито аз. А като излязохме от клуба и двамата разбрахме, че се обичаме. Сега Галя и нейното звено сеят. Лазаренко опина земята.

— А вие защо не сеете? Време е.

Казах му, че у нас по традиция късно се се. Лазаренко остро възрази. Това било престъпление. Дълго ме уверяваше в преимуществата на ранната сеитба, на дълбоката есенна оран и за доказателство ми изброи много проценти, хектари и центнери.

— Вайка, знаеш ли какво? — той скочи на крака. — Имате ли плугове?

Тичахме до селото. В двора на потребителната кооперация намерихме плуг с пет лемежа. Управителният съвет беше закупил плуг, а тракторът

Из едноименния разказ на Ивайло ПЕТРОВ

остана мечта. Лазаренко хукна дома. Нашето семейство се вдигна на крак. Помислиха, че гостите си отиват. Лазаренко отпрати танка към кооперацията, закачихме плуга.

Нашата „носна къричка“, както я наричаше Лазаренко, сякаш се изплаши, сви се и стана още по-малка, когато по нея долази мощният „Т-34“. Баща ми се усмихваше тържествено и също както в оная утрин, когато се запознавах с братушките, ръката му потреперише, гледейки мустациите си. Тук бяха чичо Никола, бай Тодор и челядта му. Лазаренко обърна на един път нивичката. Но ето тук се случи нещо необикновено. Пулгът загрява вековния си нур и нивичката на чичо Никола влезе в наша територия.

Баща ми пристъпи на място, окашля се, зна да извика, но дала Лазаренко беше такъв скъп гост или баща ми очакваше друг да се затича към танка, нищо не стори. Настъпи смут. Чичо Никола не знаеше какво да прави, поглеждаше баща ми никак укорително, но си мълчеше.

— Бе нека оре! Ще теглим синурите отново — махна решително ръка баща ми, но виждаше се — не му беше толкова леко на душата.

— То така ще стане! — измърмори чичо Никола.

А Лазаренко сякаш не забеляваше синурите. Приседнах се към общата и нивичката на чичо Тодор. Надилпи се черна дълбока угар. Замириса на прясна прът. Пред нас се ширя голяма нива, каквато нямаше никой в селото ни.

— Ако не стане отлична пшеница на пролет, пишете ми: Село Анновка, Сумска област, СССР. Загубата в рубли ще ви изпрати! — каза Лазаренко, като се изправи на куполата и огледа смутените собственици.

Сутринта Лазаренковото отделение по-

лучи заповед да замице към Варна.

Отиде си Лазаренко. Нямаше причини чичо Никола и бай Тодор да идват толкова често у нас, но те все ни гостуваха. И отпреди си бяхме добри съседи, но сега нашето съседство не приличаше на някогашното. Нова дружба съзряваше написте три бедняшки семейства и от ден на ден тя ставаше все по-здрава. Все се канеха да поставят новите синури между нивите, но нито баща ми, нито чичо Никола, нито бай Тодор тръгнаха към голямата нива. Мина сента, дойде Димитровден. Пшеницата изникна до човешка пеля, но нивата си остана пълноста. Към коледата се заговори за кооперативно стопанство. Цели нощи в прихлупеното читалище се крояха плановете, убеждаваше се един друг селяните, разколебаваха се.

В един февруарски ден баща ми и чичо Никола пристигнаха заедно у дома. След малко догата и бай Тодор. И тримата весели, сякаш бяха приналяли някъде.

— Надей от киския! — обърна се баща ми към сестричката.

Като остави калпака си на рокозката, баща ми извади цигарите от пояса си, почерни другите, и скривайки външното си, важно каза:

— Те, турихме му началото, Коле! Хайде да е хайрица!

Той погледна към Ленин, Сталин и Димитров, които се усмихваха от стената, и глътна на един дъх раяката.

... Минаха шест години оттогава. Общата нива, която Лазаренко изора дълбоко през оная светла есен, вече не е „носна къричка“. Не се вижда краят е с просто око, не можеш я обходи лесно без кои, не можеш в един хамбар да побереш нейното зърно.

Но ние пак писахме на Лазаренко писмо: не да искаме рубли за загуби. Писа го звеноводката на младежкото звено, сестричката ми, а го подписаха с т о т и н а души. Съобщавахме на нашия съмон, че от „Лазаренковия блок“ тази година намерено стопанство получи 350 кг пшеница от декара.

Комунист

Откъс от романа «Тютюн» на Димитър ДИМОВ

— Момчета, аз оставам при политкомисаря! . . . Има ли доброволци с мене? — Аз! . . . — обадих се Данкин. — Няма да останеш, хлапе! . . . — каза Шишко. — Ти имаш военно образование и можеш да служиш още четиредесет години на Партията.

— Аз! . . . — пресипнало произнесе Варвара.

Шишко се поколеба.

— Ти си учена и умееш да агитираш. . . Партията ще те използва по-добре другаре.

Обадиха се още двама души — невзрачни, неукни и неизвестни хора, у които Мишкин никога не бе подозирал героичен устрем и готовност да се пожертвуват. Те бяха свити, не вземаха думата по събранията, не умеаха да предвиждат или командуват и затова оставаха винаги в сянка.

— Трябваше един! . . . — сурово произнесе Мишкин.

— Арно, и аз ще умрам! . . . — горчиво произнесе македонецът.

Немските коли бяха вече съвсем близо. Шумът на моторите им се бе превърнал в яростен вой — безсилен и злобен, тъй като пристигаха късно и бензинът вече гореше. Нямаше време за губене.

Мишкин извика:

— Момчета, оттегляйте се! . . . Доброволците по местата си! . . .

Последен се оттегли Данкин. Преди да се спусне по склона на могилата, той отиде при Шишко и попита:

— Имате ли нареждания, другарю политкомисар?

А Шишко отговори:

— Никакви, момче! . . . Кажи на другарите, че изпълнихме задачите и умрахме за Партията! . . . Взе ли всички книжа?

— Взех — отвърна Данкин.

— Върви тогава! . . . Движете се по бариери и прикривайте флагелите си.

Повечето от мъжете, които останаха върху могилата, виклаха неумишлено: габел и разбраха, че драмата ще бъде свършена, когато немците обхванат позицията им с огъня на минохвъргачките си.

Мишкин бе селянин, бе израснал сред природата, бе виждал хиляди пъти как нощта умира, звездите бледнеят и се раждат денят, но никога зората не му се виждаше.

дала тъй свежа и хубава, както сега. Той се обърна към раниците, който лежеше зад него, измисляйки от кръвоизлива си, и го попита с неспазителен ентонизъм:

Гледай ли за ракетата?

Раниеният също наблюдаваше зората и отговори печално:

— Гледам, братко . . . Когато я видя, ще ти кажа.

На двалест метра зад могилата падна мина. Топлата втрпа на експлозията обляна всички и ги накара да се сгунат още по-плътни в околността.

— Почват! . . . — прегракнало каза някой.

— Минохвъргачката е до канавката на шосето — обадих се друг. — Можем да я прогоним.

— Никой няма да стреля! — остро заповяда Шишко.

Паднаха още няколко мини, две от които избухнаха точно върху билото на могилата, но на голямо разстояние една от друга и не засегнаха никого.

Сече вече и на Мишкин се стори, че трябва да се стреля, но Шишко пак повтори заповедта си никой да не открива огън.

В това време Мишкин чу отново басово виение и пак се притисна до земята. Той затвори очи и в продължение на няколко секунди престана да мисли за каквото и да било. Мините паднаха почти едновременно върху различни места на могилата. След оглушителния трясък, който последва, Мишкин усети върху гръба и главата си падащи буци от пръст, а върху врата му плесна нещо топло и лепкаво. После настъпи тишина, в която се чу гласът на Шишко:

— Има ли засегнати?

Отговориха всички с изключение на човека, който лежеше влясно, на три или четири метра от Мишкин. Това бе един от тихите и невзрачни мъже, които останаха на могилата доброволно.

— Не може така . . . Трябва да останем — обадих се глас.

А Шишко отговори пак:

— Не още . . . Когато заповядам.

Мишкин разбра: Шишко искаше да създаде у немците впечатление, че върху могилата нямаше хора. Тогата те пъхна да тръгнат вкупом през откритата равнина, която отделяше гарата от шосето. Те съзнаваха нуждата да направят чак по-скоро това, за да помогнат на другарите си от гарата, които се мъчеха да спасят от пожара каквото можаха. Ала ако се приближеха по откритата равнина към гарата или могилата, те представляваха отлична цел за картечницата. Шишко дребнеше именно този момент и търпението му късаше нервите на немския командир.

Мишкин видя, че задържането на могилата вече нямаше никакъв смисъл. Сега, сега трябва да се позия червената ракета! . . . Сега или никога! . . . Защото още в първата минута, след като откриха огън по приближаващите немци, върху могилата щеше да се изсипе отново алски залп от мини. Нима трябваше да се каже изобщо червената ракета? Мишкин се извърна наляво и видя лицето на Шишко. Единственото око на водача от голямата пълногуба стачка го гледаше също. И това око бе както винаги живо, бистро, ведро. В него нямаше ни мрачният огън на Динко, ни лелената студенина на Лукаш, от която Мишкин бе потрепнал веднаж в щаба. Това око бе човечно, „топло“, съчувствено. То различаваше безсмисления героизъм от справедливото и разумното, долавяше жаждата за живот върху лицето на Мишкин, виждаше преброните мигове, в които последният все още можеше да се спаси, преди немските мини да забухват отново върху могилата. И тогава Шишко рече:

— Върви, Мишкин! . . . И Ляте, и другият. . . . Нама нужда да чакате сигнала. . . . Другарите се оттегляха.

— Аз ти? — трескаво попита Мишкин.

— Аз ще остана тук. . . . Стар съм, не мога да тичам.

Разстоянието между тичащите немци и могилата намаляваше бързо. Мигове те летяха.

— Прощавай тогава! . . . Ние те оставаме. . . . Прощавайте всички. . . .

Мишкин говореше бързо и тузано, сякаш бе виновен, защото се възползуваше веднага от думите на Шишко.

— Прощавайте, другари! . . . каза той още веднаж.

Сърцето му беше лудо.

Той пропъля по корем до залиния склон на могилата, влачейки оръжието си, спусна се бързо надолу и хукна към разрушения мост. След него изтичаха Ляте и другият човек.

На могилата останаха само Шишко, човекът, който бе дошел с помощта на Варвара, и още двама души, които след заповедта на политкомисаря се бяха довели по някакъв начин от превръзочния пункт. Но тия двама души не бяха превързани и лекаха напълно почти обезвредени, така че Шишко не можеше да разчита на тях.

Настъпваха последните мигове на живота. И тогава на Шишко се стори, че Партията му казваше: „Браво, старче, ти удържа!“ . . . Ти удържа като в тесняшки-

те дни, когато нещата не ти бяха ясни, но ходеше по митингите и загуби около си. . . . Ти удържа както през дните на голямата стачка, когато тогоявите господари разиграваха стачния комитет и се опитаха да те подкупят, а след безуспешния опит да направят тоза, полицията те смаза от бой. . . . Ти удържа както в годините на своя нелегален и партизански живот, когато в часовете на смъртна опасност, на глад и ледени нощи пак не падаше духом. . . . И сега, в последното сражение, ти пак удържа, но вече ще умреш, защото си стар и немощен, защото умът ти работи малко бавно. Да, умът ти работи бавничко и не може да скване като Динковия много неща наведнаж. . . . Динко предвиждаше този край, ако стражението не свърши до полунощ. И не се знае дали, ако ти бе извършил втора стрелителна атака с бомби и отредът се оттегляше навреме, нямаше да паднат по-малко хора, отколкото сега, отколкото при бавната атака и разтакането, към което прибягна ти.

Качествата у хората са различни. Това, което притежава един, липсва у друг. Но ти даваше, каквото можеше, и понеже го даваше от сърце, Партията ти благодарни.

ГОДИНИ НА РАЗЦВЕТ НА СЕЛСКОТО СТОПАНСТВО В ОКРЪГА

(Из Окръжната селскостопанска изложба в Горна Оряховица)

Най-ценната хората. За грижи за з...
За 11 го...
ни жилища...
ни, 26 общи...
В минало...
мо 121 сел...
Водоснаб...
стично

ПРОМЕНИ

☆ творчески
☆ ни се Ро...

кооперативи и бригади от Павликенса, Севлиевска, Дряновска и Еленска околии.

В павильона за механизацията са изложени много селскостопански машини: зърнокомбайни, памукокомбайни, булдозери, скрепери, прикачни машини и други. През м. г. над 90 на сто от предсеитбената и дълбоката оран, култивирането, засяването на пролетниците и есенниците в ТКЗС бе извършено с машини.

Наред с техниката заслужават внимание и мелiorативното строителство и тревополното сеитбо-

Окръжната селскостопанска изложба ще бъде тържествено открита днес, в 17:30 часа в гр. Горна Оряховица. Изложбата ще трае от 8 до 18 септември т. г. Посетителите ще имат пълната възможност да се запознаят с опита и постиженията на челните ТКЗС, бригади, ферми, механизатори и отделни първенци в окръга.

новдство. Изградени бяха в ТКЗС предвидените в Постановлението на МС и ЦК на БКП животновъдни ферми. Увеличен беше броят на животните и в частното стопанство. С 32 на сто е нараснал общият брой на овцете през 1952 г. в сравнение с 1950 г. и със 71 на сто през т. г. спрямо 1950. За говедата — съответно — с 22 и 23

пълни 115 на сто и гледачката Анастасия Йор. Маркова. Добри резултати имат и Йонка Иларинова, Атанас Цвятков. Техните успехи се дължат на правилната организация на работата в краевефермата. Към всеки гледач са прикрепени по 12 крави, като за всяка група отчитането на млеконадоя става поотделно, а всеки

им осигурява добра паша, като в горещите дни ги пасе сутрин и вечер късно. Осигурява им вода четири пъти на ден. С особено внимание се отнася към тях по време на заплождането. Освен наличните кочове, стопанството е доставило през 1950 г. два коча „Камвол Мерино“, а през т. г. още 6 чистопородни коча. От всичките овце-майки 500 вече са мериносови мелези. Такива са и 162 от шилетата, а останалите са полумериносови.

Ще споделят своя опит с посетителите на селскостопанската из-

жация Ангелов, Никола Петракев, Димитър Дянков, Иван Николов и много други. Със своя денонощен самоотвержен труд те оказват неопенена братска помощ на кооператорите, облекчават значително техния труд. Затова наред с постиженията в областта на полевдството и животновдството, на изложбата ще бъдат показани и успехите на нашите механизатори.

Един от тях, изпълнил условията за участие в селскостопанската изложба, е комбайнерът Цачо Ангелов, работещ в блоковете на ТКЗС в с. Бяла черква, Павликенско.

Когато в края на м. май т. г. механизаторите от МТС — Павликени научиха, че комбайнерът Цачо Ангелов, който току-що е завършил курсовете за комбайнери в Кнежа, е обявил съревнование на един от най-старите и опитни комбайнери в станцията — Милчо Ганев, всички останаха изненадани. Предричаха предварително неуспеха на Цачо Ангелов. Но не минаха и 6 дни от започване на жътвата и преходното знаменце не слезе от комбайна, управляван умело от опитната ръка на младия механизатор. С комбайн „С-4“ за сезона той пожъна 2,715 декара, което представлява 151 на сто изпълнение на плана, и овърша 486 тона зърно. Тона е голям успех за целия колектив, работещ при комбайна.

Ако запитате Цачо Ангелов каква е дълга на успехите му, той, усмихнат, че ви отговори, че тук няма никаква тайна.

— Нужно е човек — казва той — да обича от цялата си душа машината, да е здраво сраснал с нея, да чувства голямата отговорност, която имат да играят механизаторите в селското стопанство. Има ли тези условия, успехите са налице.

Свързан от 15-годишна възраст с машината, Ангелов се грижи за нея така, както майката се грижи за своето невръстно дете.

— Та нашият Цачо, когато знае, че машината му работи на полето, и хляб не може да яде спокойно, сън не го хваща. Повечето от свободното си време прекарва на полето, при машината — говори с гордост другарката му.

Опознал до съвършенство машината, младият комбайнер системно се грижи за нейното почистване, подтагане. Техническите прегледи извършва редовно. Всеки член на колектива при комбайна при почистването и прегледа на машината знае какво трябва да прави. Преди започване на жътвата, на всекиго се поставят конкретни задачи за работата през деня. Съвещанията, които се провеждат вечер, помагат много за подобряване качеството на жътвата. Търси се постоянно съдействието на полевдните бригадири.

Всичко това помогна, щото жътвата в Бяла черква, въпреки неблагоприятните условия, да бъде извършена по-добре в сравнение с миналата година.

Сегашният Цачо Ангелов, преминал от кормилото на комбайна на кормилото на трактора, полага основите на бъдещата богата реколта. Досега е изорал 2,200 декара дълбока оран.

С право осма тракторна бригада, работеща в блоковете на стопанството в с. Бяла черква, Павликенско се гордее със своите членници Цачо Ангелов и Никола Петракев, които ще представят достойно бригадата и станцията на изложбата.

Окръжната селскостопанска изложба е добра школа на напредничавите методи на работа в селското стопанство. Кооператорите, механизаторите и частните стопани много има да научат от нея. Няма съмнение, че показаният на изложбата обобщен опит на челниците посетителите ще пренесат и внедрят в своята работа. Това ще даде нов тласък за развитието на селското стопанство в окръга към още по-заможен и щастлив живот.

Н. Тотев

Ст. Александров

П. Кайшанов

Снимки: Ив. Вачев

На снимката: 4-та полевдна бригада от ТКЗС в с. Недан, Павликенско с бригадир Ев. Григоров е получила от всичката засята площ пшеница по 265,4 кг от декара, а от 357 декара сорт „Окерман“ — по 337,1 кг. Участва в селскостопанската изложба.

обръщение. То е показано с построяния малък язовир северно от павильона за механизацията. Завирената в него вода се отправя по главен и второстепенни напоителни канали. Чрез тях и една оросителна машина се напояват зелено затревените сеитбооборотни полета. Върху първото вече зеленят засятите тревни смески. Във второто и петото полета ечемикът е покрил угарта. Расте и сорговата пшеница в третото поле. А в четвъртото и шестото полета, в прави редове при различни междуредия се развиват правилно памуковите семена.

По 350 кг ечемик от 720 декара! — Само 6 цифри. Но зад тях се виждат работливите водолейски кооператори. Те са подметнали навреме стърнищата. Направили са предсеитбена оран през м. г. с помощта на механизаторите от МТС — Ресен още в началото на м. септември и то само за 3 дни. Засяли са ечемика за два дни. Бранували са го два пъти. Два пъти са плевили, а на някои площи три пъти. Подхранен е с по 10 кг изкуствени торове на декара. Пожънат е и извързан само за два дни. Срещу тези мероприятия в хамбарите на кооператорите се изсипва по 1 кг ечемик срещу всеки изработен досега трудов ден. Дворовите на кооператорите са пълни с домашни птици. Грухтят 100—120 килограмави прасета. Кукушният по върви по нов път. Расте и живът. Растат дождовото и прожитковдството.

Расте натуралното и парично аплащане на трудовеня, растат хората.

С това напредък добре ще се познае всеки посетител на Окръжната селскостопанска изложба в Горна Оряховица.

Централно място в изложбата е павильонът на Окръжния на съвет на депутатите на щите се. В него посетителите имат възможност да видят жетенията на челните стопански бригади и високодобивници, али най-добри производствени и пълни години. От дна правешните селскостопански и изпълни и непринуденици смущи. Пролетните посетители-синеколата ще узнаят как зъби дръва да се обработва полка, съв начин да се от-дочличните култури и лубо-кой са пътищата за пооска по-високи и устойчиви по-висока продукция. Пролетните посетители-синеколата ще узнаят как зъби дръва да се обработва полка, съв начин да се от-

Докато през 1953 г. в околията средно на трудовен е дадено натурално и парично заплащане 5,25 лева, за настоящата е запланирано 16,46 лева. За постигането на това се води упорита борба. Тя се увенчава с успех. Десет стопанства са получили над 200 кг пшеница среден добив, 7 над 310 кг ечемик от декара и т. н. Царевичката обещава да даде над 300 кг, слънчогледът около 200 кг от декара. Лозята тежат от плод. Памуковите растения са отрупани с топки. Значително място е отредено и за

Новото животновдство

Всеки ден стотици хора пълнят търговските магазини, купуват финно изтъкани от тънколак-неща вълна платове, избират си обувки, други се снабдяват с млечни и месни продукти, яйца... В магазините има всичко!

Това изобилие е плод на непре-станния подем на нашето живот-

процента. А броят на птиците за същите години се е увеличил 14 и 43 пъти. Най-голямо е увеличението на свинете. Ако през 1950 г. те бъдат взети за сто, то през 1952 г. възлизат на 500, а през н. г. достигат 1,268.

Нарасна и продуктивността на кравите. През 1950 г. средно на фуражна крава се пада по 310 л. мляко, а до края на м. август 1955 г. — по 950 литра. Застъпени бяха нови породи животни. Някогашните нискоходни с груба вълна овце са заменени с тънкорунни и полутънкорунни. Броят на същите вече е около 26 на сто от броя на всички овце.

В благородното съревнование за по-голяма продуктивност от животновдството много кооперативни стопанства постигнаха завидни резултати. Непрестанният ръст на средния надой от всяка фуражна

На снимката: Овчарят Добри П. Добрев от ТКЗС в с. Крушево, Горна Оряховица, получил средно от 100 овце-майки 121 агнета и изпълни план за млеконадоя 105 на сто. Участва в Окръжната селскостопанска изложба.

крава увеличава доходите от животновдството. Следната таблица за краевефермата на ТКЗС в с. Дичин, Търновско ни показва това увеличение:

Година	1951	1952	1953	1954	Към 1. IX. 1955
Брой на кравите	16	21	25	50	60
Среден надой от фуражна крава	155	800	1,188	1,676	1,033
Доходи	58,318	218,914	192,841	237,206	265,380

Само доходите от краевефермата съставляват 24,9 на сто от общия доход от животновдството.

Успехите на дичинските кравири не са случайни. Съчетани са при тях науката и практиката. Добре се изпълняват зоотехническите указания. Непрестанно се разширява фуражната база. Прибрано е на сухо два откоса ливадно сено, приготвен е повече от 800 тона сенаж. Засяти са нови площи с люцерна.

За постигнатите високи успехи животновдците от с. Дичин при-добиха правото да участвуват в Окръжната селскостопанска изложба. Там те ще разкажат своя опит. Посетителите ще научат от Йордан Марков по какъв начин от зачислените му 12 крави е получил до края на м. август 17,323 литра мляко при заплащане 16,500 за цялата година. Плана си за млеконадоя от зачислените 12 крави из-

гледач следи за количеството мляко надоявано от всяка крава.

— Когато забележим, че някоя крава понижи млеконадоя си, незабавно увеличаваме храната и — заявява един от краевефермачите.

— В работата си се стремя да вървя по пътя на съветските другари — караевските животновдци — допълва друг.

Тези дни в ТКЗС — Дичин бе завършен строежът на нов, модерен краварник. В него е монтиран автоматичен доилен агрегат. Колко нетърпеливо очакваха краевефермачите пробното му пускане!

Своя опит ще покаже и доячът Недко Стойчев от ТКЗС „Първи май“ в с. Обединение, Търновско. През 1954 г. тук средно от фуражна крава е надояно по 1,700 литра мляко, а до 1 август т. г. е достигнато средно по 1,160. От крава „Стела“ е получено 2,400

литра, от крава „Петруша“ — 2,300

литра. През зимните месеци Стойчев е хранил зачислените му крави с по 6 кг ливадно сено, 1,5—2 кг концентриран фураж два пъ-

ложба и птичегледачката Парешкева Лазарова от ТКЗС в с. Ряховците, Севлиевско, която е получила през т. г. до сега средно по 100 яйца от всяка зачислена и кокошка, свинегледачката Янка Иванова от ТКЗС в с. Леденик, Търновско, успяла да получи от първото прасило на поверените й свине-майки средно по 15 прасенца. Не по-малък интерес ще представлява опитът на Иван Иванов — конегледач от ТКЗС „В. Коларов“ — с. Обединение, Търновско. До 1 август от 8 кобили той е отгледал 8 кончета. Коневефермата е била два пъти околски първенец, а през 1954 година — окръжен първенец.

Техниката решаващ фактор

Решаващият фактор, който тласка напред нашите ТКЗС, който помага да се внедри по-добре агротехническата наука в различните отрасли на селското стопанство са машините на машинно-тракторните станции. Без помощта на механизаторите труженниците на селското стопанство нямаше да постигнат успехите, с част от които се представят на изложбата.

От година на година все повече и повече се увеличава механизацията в селското стопанство, расте непрекъснато броят на селскостопанските машини. Така например броят на тракторите през 1955 г. се е увеличил с 57 на сто в сравнение с 1950 г. Докато през 1951 г. имаше само 3 комбайни, то през 1955 г. тяхното число нараства на 84. Увеличава се и механизацията в отделните отрасли на селското стопанство. През 1950 г. в района на МТС — Павликени 28 на сто от полските работи са извършени по механизирани начин, през 1952 г. — 57 на сто, през 1955 г. ще достигне 78 на сто.

Затова и добивите в отделните стопанства в околията непрекъснато растат. Реколтата от пшеницата в ТКЗС — Павликени за 1954 г. се е увеличила с 16 на сто в сравнение с 1950 г.

Упоритият труд на кооператорите от с. Недан, положен през годината се възнаграждава щедро. От 6,000 декара площ, засята с пшеница стопанството получи над 220 кг среден добив от декара, а от 280 декара пшеница сорт „Окерман“ кооператорите получили по 462 кг среден добив от декара.

Радостни и щастливи са кооператорите от с. Бяла черква. Стопанството получи над 200 кг среден добив пшеница от декара. А лозята и памукът се развиват много добре.

Без помощта на механизаторите не би било възможно получаването на тези добиви.

В процеса на труда, в борбата с трудностите в станцията израснаха много трудови герои, челници-механизатори като Тодор Рубов

11 години непрестанен стопански възход

(Из българските изложбени палати на XVI-ия международен мострен панаир в Пловдив)

На снимката: Общ изглед на центъра на панаирния град.

Потокът от хора не спира, увеличава се... Из панаирните алеи на XVI-ия Пловдивски международен мострен панаир се движат пестроцветни групи от посетители, дошли от различни краища на България. Чуват се и гласове на чужденци. От много европейски страни гостуват в панаирния град. И всеки бърза да надникне, да види с очи какво се произвежда в България, какво излагат другите демократични страни, с какво се представят 196-те капиталистически фирми от Западна Европа...

Но възможно ли е за един ден да се обхване всичко, да се надникне навсякъде? Това е трудна задача. Та XVI-ият международен мострен панаир в Пловдив заема общо 380,000 кв. м площ, от които изложбената площ е 105,000 кв. м, а от изложбената 40,000 кв. м е закрита!

Много посетители при визане в района на панаира се чудят от къде да започнат разглеждането, кое е по-интересно, къде е най-хубавото...

Всички обаче с възхищение разглеждат българските изложбени палати и на много места с недоумение се чудят това в България

НАШАТА ТЕЖКА ПРОМИШЛЕНОСТ

В 1935 година като ученик можях да разгледам Пловдивския мострен панаир. Помня, че напълнихме чантите си с най-различни хвърчащи обяви от многобройните фирми и фирмички, които излагаха стоки на панаира. Това бяха предимно предприятия и работилници от хранително-вкусовата и текстилната промишленост... За машини, каквито сега излага нашето машиностроене, и дума не можеше да става.

А сега какво е? Павилонът на родната тежка промишленост разкрива грамадните успехи в индустриализацията на нашата страна. Показан е разцветът на каменно-въглената промишленост. Виждат се първите резултати от нашата черна и цветна металургия. На 5 септември т. г. беше тържествено открит Оловно-цинковият завод, а на щандовете в панаира има вече кюлчета роден цинк с емблемите на завода, има листов електроден цинк, калъпи олово и калай, родна мед...

В изложбената зала има много нови машини. Общо в залата и на открито са изложени 150 вида машини и съоръжения и над 300 вида металорежещи инструменти, автотракторни резервни части за машини и други.

Посетителите с технически интерес се трупат пред новия мощен еструг С-9 с 2,000 оборота, произведен от Завода за металорежещи машини „Вълко Червенков“ в София. Ловджите се спират пред витринка с патрони и други ловджийски потребности, включително и български ловни пушки.

ли се произвежда или се внася от другаде. А за чудене има много. Малки ли са успехите на народното ни стопанство за единадесет години народна власт, та да се обхванат с един поглед, да се разберат с едно прочитане в печата?

Нашата страна, ръководена от Комунистическата партия, подпомагана безкористно от Съветския съюз, в сътрудничество със страните с народна демокрация направи гигантски скок напред в построяването на социализма. Тя се превърна от изостанала аграрна в промишлено-аграрна. Осъществява се заветът на Георги Димитров: „... Да се постигне за 15—20 години онова, което други страни, при други условия, са постигнали за цяло столетие“.

И затова събраното и показано на XVI-ия международен мострен панаир в Пловдив е истински израз на ония дълбоки промени извършени в нашето народно стопанство за 11 години народна власт.

Но от къде да почнем нашия обзор на българските панаирни палати? Безспорно първо място заслужава

„Аз пък не внаех, че произвеждаме и ловни пушки!“ — възкликна един пазарджийски ловджия.

Група домакини са спрели пред хладилник, изработен в София, оглеждат го и у тях несъмнено се поражда желание у дома си да притежават хладилник.

Шумът на текстилните извивачни машини, изработени от Държавния машиностроителен завод в Габрово, привлича познавачите на текстилната промишленост.

Но истинска представа за родното машиностроене придобива човек на откритите изложбени площи на тежката промишленост. Тук заводът „Георги Димитров“ в Русе показва български прикачен комбайн „Димитровец — 6“, вършачки, различни селскостопански машини. Показан е и български памукокомбайн. Централно място заема водната турбина за електроцентраля, тежка 60 тона, с мощност 4,000 киловата, произведена в завод „Сталин“. Завод „Червена звезда“ в Дебелец излага бетонобъркачки, транспорттори и други строителни машини.

Колективът на машиностроителния завод „Сталин“ в Димитров показва изработения от него руден електролокомотив с мощност 40 к. с. Прохлада от големи водни струи на български електропомпи с голяма мощност, инсталирани край малко езеро, лъха посетителите, които с недоумение гледат огромните успехи на родната тежка промишленост.

Изложени са компресори, дизелови и петролни мотори, мотор за

комбайн, долен агрегат и много други машини.

В изложбените зали на тежката промишленост е намерила широко място и младата химическа промишленост. Азотни торове, калцинирана сода, сода бикарбонат, колофон, лакови бои, целулоза, нитронова хартия, цимент и много други продукти на родната про-

мишленост са намерили място в панаирните палати.

И това е само за единадесет години... А годините са напред. Тежката промишленост е промишленост с голямо бъдеще.

Но можем ли да говорим за промишленост без съответната енергийна база? Не. Затова нека надзърнем в палатата на

ЕЛЕКТРИФИКАЦИЯТА

В предверието панорамен огромен релеф на язовира „Георги Димитров“ с движението от водата му електростанции и част от каналната му мрежа, който беше открит тържествено на 6 септември т. г., напомня на всеки посетител за огромното строителство на нови електропомощности, които да осигурят необходимата енергийна база за по-нататъшната индустриализация на нашата страна. След като миналата година влезе в строя язовирът „Александър Стамболийски“, а тази година язовирът „Георги Димитров“, сега усилено се строят водоенергетичните системи на язовир „Сталин“ и Баташкия водносилов път. Ако в 1948 година инсталираните електропомощности са били 100, през 1954 година те са се увеличили на 277 на сто, подсказва диаграмата над макетите на ТЕЦ „Вълко Червенков“ и ВЕЦ „Пасарел“. Срещу електрифицирани през 1948 година 484 селища през 1954 година има електрифицирани 2,878 селища.

Тук са показани и ликовите на знатните хора в електрификацията. Между тях съзираме и лика на знатния багерист от язовир „Ал. Стамболийски“. Владимир Кънев, носител на два ордена „Георги Димитров“, който сега е в челните редици на строителите на Баташкия водносилов път.

Палатата на електрификацията особено дебело подчертава немалкия ръст на нашата електрическа промишленост, която фактически води началото си от 1948 година. И ако производството ѝ през 1948 година вземем за 100, то в 1954 година то постига увеличаване 1,090 на сто.

Само броят на новите производства от последния Пловдивски панаир през 1952 година досега възлиза на 635. Показани са най-новите постижения на „Елпром“: първият български синхронен ге-

нератор с мощност 4,000 киловолтампера, синхронен генератор с мощност 1,000 киловолтампера, силов трансформатор 20,000 КВА 110 кв, Бухолцово реле — голямо, командно табло с встроена апаратура и други. Показани са различни електрически крушки, нови луминисцентни осветителни лампи, рентгенов апарат, кварцови лампи, радиоусилвателни уредби, най-нови модели радиоапарати, различни домашински уреди. За пръв път в павилоните на Електрификацията е показано ново производство на електрически проводници с изолационен материал от „поливинилхлорид“. С това ново производство нашият — Търновски окръг — достойно е представен от трудовия колектив на фабрика „Ненко Илиев“ в Севлиево.

Младото семейство приближава към пуснатия нов радиоапарат с радиографофон, имащ красива външна форма и мек тон, и пита на три пъти: „Но това български апарат ли е?“ „Да!“ — отговаря другарят, който обяснява при тоя щанд. — Това е производство на завод „Ворошилов“. Скоро ще бъде пуснат на пазара. Ще струва около 2,000 лева.“ Младото семейство продължава да стои и да слуша апарата. „Лена, ето това трябва да имаме в къщи!“ — промълвя тихо младият съпруг.

По-нататък голяма група посетители се е събрала да види действието на нови български домашински нагреватели, с помощта на които домакините за десетина минути ще могат да приготвят ядене. Демонстрира се действието на електропералня...

В палатата са изложени различни телефонни апарати и апаратури, родно производство...

Не ще и дума: нашата електрическа промишленост е във възход.

Сега можем да спрем погледа си в палатата на

ЛЕКАТА И ХРАНИТЕЛНАТА ПРОМИШЛЕНОСТ

Пестроцветието, богатото разнообразие (тук са изложени 5,000 експоната срещу 3,000 през 1952 година) маяят в този уютен кът на панаира. Подредени са метални изделия, между които габровски ножчета и ножици, габровски бакелитови изделия, пръскачки от „Металургия“ — Г. Оряховица. Показано е богатото разнообразие на хранително-вкусовата промишленост: захарни и тестени изделия, консерви и т. н. Привлича централната витрина с фин български цветен порцелан, с българско полукристално стъкло, от които са изработени изящни сервиси. Ухае ароматът на български парфюм от малък фонтан със подредени стъкла български парфюми.

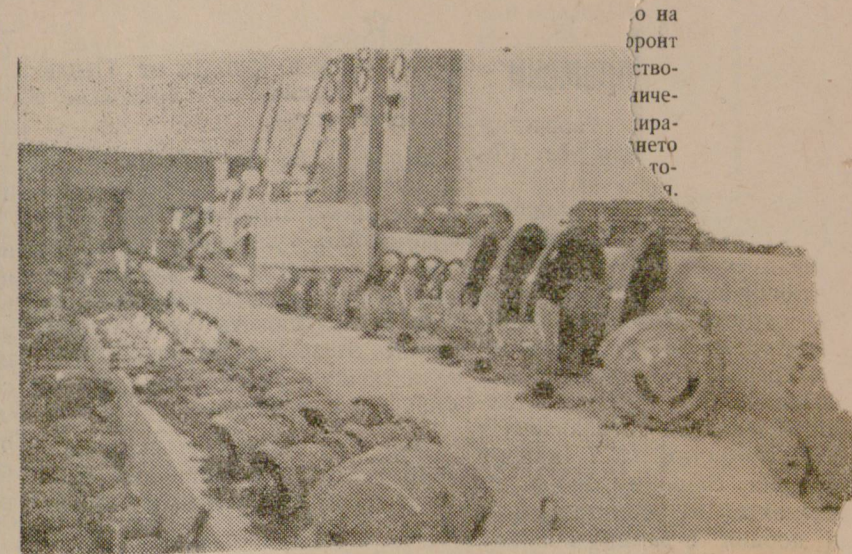
Кожарската индустрия показва своите постижения. Тук са изложени гъон, лицеви кожи, каиши, пикери, маншони, производство на габровската фабрика „Димитър Благоев“. Наред със завода „9

Септември“ — София излага обуша и ф-ка „Сърп и чук“ — Габрово. Показано е и производството на нашата каучукова индустрия, включително и големи каминонни гуми.

Няма думи да се опише къта на текстилната промишленост в горния етаж. Феерично се преплитат разноцветни блясъци на различни десени копринени, памучни и вълнени платове, трикотажни изделия и се отразяват върху гладката повърхност на изложените от мебелна индустрия мебели.

Не случайно, докато преди 9 септември 1944 година в износната листа фигурират само 9 вида текстилни материали, сега в нея има над 20 основни вида памучни тъкани, към 30 вида копринени тъкани, най-различни мъжки и дамски вълнени платове и пр.

По своята уредба на палатата на леката и хранителната промишленост конкурира изложбената палата на

На снимката: Щанд български електромотори в палатата на Министерството на електрификацията.

МИНИСТЕРСТВО НА ДОСТАВКИТЕ

В нея е подчертано богатото разнообразие на българските вина. Българското „злато“ — тютюнът заема централно място, като заедно с неговото производство и преработване е показана в снимки и грижата за подобряването на бита на тютюневите работници. Отделено е място и на брашнената индустрия, на зърнените храни. Виждат се и разнообразните продукти на месокомбинатите. Много посетители се трупат в къта на наша-

та рибна промишленост. Големи шарани, пъстървите, различни риби, които плуват в басейни, привличат много зрители. Кът оформен по подобие на пристанището в Несебър, с рибарските раби и мрежи, не може да ботмнат.

Но говорим ли за плодородието на нашата българска земя, за дема на селското ни стопанство, можем да почувствуваме от входа на палатата

СЕЛСКОТО СТОПАНСТВО

Лъхва ни аромат на ябълки и грозде, на сливи, на цветя. Богато отрупаните с плодове и скулптурни фигури фонтани заковат погледите. Асмите, битовите кътове с миндерлци правят още по-близка омайната картина. Тук диша българската земя, диша с богатството на своите плодове и с труда на българските селяни. И сякаш тук е голямо кооперативно лозе, отрупано с богат плод, а там до него се е ширнала овощна градина с разцъфнали ябълки.

В средата на павилонна оросителният дъжд от красиво изграденото фонтанче облива вкусните ябълки, кехлибареното грозде, сладките круши и други плодове, поставени в основата на фонтанчето, с които нашата страна се слави на външния пазар. Малко по-нататък са натегнати с червено домати редици домати стъркове... Насреща шуми пшеничен блок, до

него цъфти тютюн, разпуква памук... ТКЗС „Първенец“ в с. Първенец, Пловдивско, национален първенец, и ДЗС „Георги Димитров“ в Силистра илюстрират предъка на нашето земеделие. А малки ли са наистина успехите? Вече 60% на сто от обработваемата земя на страната е в ТКЗС за 10 години народна власт. ТКЗС са построени над 48, селскостопански сгради.

Сега нашето социалистическо земеделие представя на панаира 80 нови сорта зърнени, технически, зеленчукови и цветарски култури.

Не са забравени и успехите животновъдството. В специално уредената животновъдна изложба показани високопродуктивни краве, свине, птици, коне, плодници...

В спретнат павилон, построен по типа на копривченските къщи, излага

МИНИСТЕРСТВО НА СТРОЕЖИТЕ

На централно място е портретът на самобитния български архитект майстор Колю Фичето, роден в Дряново, работил и умрял в Търново.

Показано е богатото разнообразие по колорит и структура на българските мрамори. Посочена е линията на развитие на българската архитектура със запазване на богатите стари български архи-

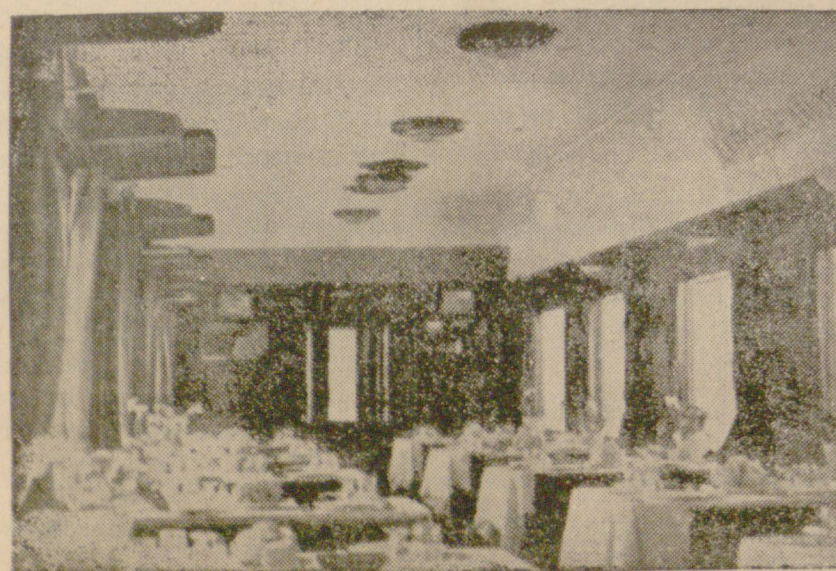
тектурни форми. На голяма добре оформена дожествена диаграма се ръсът на стопанството на битовото строителство за 11 години.

Под диаграмата са изложени здравината на асфалтова, бетонна, вена каменна настилка и пътища.

Но, където и да отидем в изложбените зали и кътчета на българското народно стопанство, не ще усетим величието на героиня народен труд, не почувствуваме могъществото на вечна нерушима дружба със Съветския съюз, ще напре в сърцата ланието в мир и сътрудничество другите народи да строим по-голяма упоритост щастие бъдеще на нашата страна.

Пловдив, септември 1.

Хри
наш сп
Снимки:

На снимката: Вътрешен изглед от вагон-ресторанта, построен от ДВЗ „Андрей Жданов“ — Дряново.

На снимката: Красиви български порцеланови изделия.

На снимката: Първият български тролейбус, изработен в завод „6 Септември“ — София.

Н О В Б И Т — Н О В И Х О Р А

ЦИФРИ И ФАКТИ

Най-ценният капитал на нашата Родина това са хората. Затова Народната власт полага големи грижи за задоволяване на техните битови нужди. За 11 години в окръга са построени 51 обществени жилищни сгради и надстройки, 2 хотела, 3 баани, 26 общински домове и много частни домове. В миналото в окръга имаше електрифицирани само 121 селища, а сега броят е нараснал на 299. Водоснабдени са 76 селища и са канализирани частичко 10.

Големи са грижите на нашата Народна власт за културното издигане на трудещите се. Само за няколко години са построени 53 нови училища.

В годините на фашизма в окръга имаше само 24 кина, от които 12 в градовете и 12 в селата, а сега има 85 кина, от които 11 в градовете и 74 в селата.

Придобивка за трудещите се са 82 радиотранслационни централи, каквито в миналото нямаше. Радиотранслационни са 221 селища.

За по-малко от 11 години читалищата нараснаха от 297 на 389, а книгите, които имат те, от 232,054 тома на 506,590. Построени са нови 69 читалищни домове.

Преди 9 септември нямаше постоянни и сезонни детски ясли, а сега има 12 постоянни с 350 легла и към ТКЗС 44 сезонни ясли с 904 легла. Открит е дом на майката и детето. В миналото нямаше селски родилни домове, а сега има 65 със 176 легла. В селата нямаше участковни болници, а сега са открити 12 такса с 205 легла. Болниците в градовете от 4 нараснаха на 8. Има 3 специални болници.

ЩАСТИЕТО НА МАЙКАТА

Беше в навечерието на 9 септември 1944 г.

В ягъла, завит с дрипави черги, безсилен стегнат Георги. Коварна пневмония е похалила огъря. Безмълвна е застинала шевната машина на Галуна: няма работа по трикоизащите фабрики. Цялът се три глади деца.

Осена от последна надежда, Галуна грабна двегодишния Деню и излиза от потналата в гнетия полумрак стаячка. — Господи Келев, нямаш стотинка... Георги ще умре... За децата хляб нямам... Помогни с хиляда лева! Георги е добър работник...

Притиснала главичката на детето към посяналата си буза, тя цялата е в болезнено очакване.

Неумолим и чужд на човешкото нещастие, собственикът на ф-ка „Успех“, равнодушно отсича:

— Да си е правил сметката мъжът ти. Плащаше си му!

... Георги оздравя. Победиха смъртта жилавото тяло на огъря, любовта на Галуна. Но когато отиде да иска да го преместят на по-лека работа, чорбалничката по стар навик грубо отказва:

— Болни не държим, няма работа за тебе!

Това стана в първите дни след Девети септември. За Георги Коев се застъпи партийната организация. Инженер-комунист започна да го учи на електротехника.

Трудно му се отдаваше сложната професия — четвърти клас само беше изкарал вложничкият син — но любовта на Галуна, възприемчив по природа, той наливаше трудностите, трупаеше знания и опит. Скоро го издигнаха за главен електротехник на предприятието. Тук заработи като наводка и неговата другарка.

Галуна, оживена сякаш от възвръщанията, скоро се нареди сред челиците на фабриката. Не изоставаше и Георги. Колко награди са получили те за тези 8

години! С какво уважение се ползува семейството им в големия работнически колектив на ф-ка „Георги Генов“! Георги и като рационализатор се прояви. Заедно с младите си помощници способи маслените автомати да изключват електромоторите на станове при изгаряне на предпазителя на който и да е фаза. Над 5000 лв. годишна икономия донесе на народната държава това. И сега, преди да замине на 20-дневна почивка в Хисаря и на Пловдивския панайр, той предложи приспособление за почистване на дараците, което ще скъси престоя им и ще освободи ръчен труд.

С каква светлина се озарява благородното лице на Галуна, на тази изстрадала жена, когато заговори за новия живот!

— Как да не мислем за Народната власт! Всичко ни даде ти: и работа, която ни радва, и уважение, и квартира, и безплатно лечение, и почивка в най-добрите курорти... А най-главното — тук нотки на нескрита майчинска гордост се впитват в гласа й — даде ни възможност да изучим децата, да ги направим хора. Наша най-голяма утеха са те. На Савата, най-големия ми син, всички му захвалят. От първи до пети курс се учи в техническото училище със стипендия и завърши с първо отличие! Секретар на младежите в техникума беше близо две години. А какъв спортист! Пък преди една седмица ни пише от София: „Вече съм истински студент, защото се записах“. Следва електротехника — син на работници! И Пинко, ла е като бащи си — техник в четвърти курс. И той реши да стане инженер. Деню го, шестокласник, а вече мечтае да бъде лекар...

Погледът на Галуна е вълн и топъл. Тя вижда вече любимите си синове заели достойно място в живота.

Вс. Пурел
собствен кореспондент

На снимката: Работникът Адем Исмаилов от ТПК „Метал“ — Търново с другарката си Мюмоне Мустафова, работничката от ф-ка „Васил Коларов“, след работа заедно със своите деца.

Л ю б о в

РАЗКАЗ
от Милка АТАНАСОВА

Току-що беше дошъл май, а всичко цъфтеше буйно, неясно... Сутринта пък е една подплата из зелените си чашки, а вечер плахи и учудени ви посрещаша големи ярки цветове.

Кой беше, разбудил полето? Кой беше налял със сок пъкните и ги караше с жарни въздишки да се разпукват? Кой правеше смеха на момите по-звънък и изпълваше нощите им с неясни и дръзки смущения?

Пролетта... пролетта — тя немирна и синьока палачка с коси нежна свила, със зъби дребен маргарит, със снага вилна топка, със смях бисерен и кръшен...

Дойде пролетта, а след себе си доведе и любовта: две дружки — млади и засмени лудетини... Шегува се любовта — червока, винокока, здрава и буйна мома с коси до петите, с румени бузи и огнени очи, пламенна и потайна, лада и смеда. Тя хвърля в сърцата на момите любовна искра, запали в очите им диволити пламчета, прогоня сина им.

Това ли е то, за което се пеят песни, за което шушкат момите и момите лоботерите, което запалва в младежки блясък очите на старите и разкриваща лилава на младите? ... Това ли е любовта, която изпълва с песен и мечти сърцето?

Надхана момки пламнала... Снагата ми се е източила тънка и яка. Да ме хванеш, няма лесно да ме превеши! — си помисли тя.

А до вчера майка й викаше: Наде, облеци си лъглата полчица, да не мислиш, че си вече малка...

А тя не искаше да знае. Боричката се с мъчещата и караше Михо каваджията да й прави свирки.

Сета не й трябна Михо, нито момчетата. Трябва й само той — Дилия. Какво му е хубаво името! ... Баба му ще го е из-

мислила. Не напразно разправят хората, че лекувала с всякакви билки и корени... Надхана се оглежда смутено.

— Ох, къде да се дая, с какво да охладя пламналото си лице!

Вчера кака Дана й рече:

— Каква си се раздувала... у-у-у като влюбена. — И я погледна дълго със зелените си хитри очи.

Е, Ника знае. Кой не се е влюбвал? Снощи майка й й намери през нощта будна в леглото и я пита:

— Той ли е? Бригадирът? ...

— Той е я... — казва тя и се завива през глава.

Как може да бъде друг? ... Та той е най-умният, най-хубавият, най-гиривият от цялото село! ... За другите може да не е, но за нея е такъв.

А на работа как й спори. ... Тя и преди беше от първите, но сега, вървяи я стигай. На таблото нейното име е най-отгоре. В съвета се пукало дума, на курсове някакви щели да я пращат. Пак Дилия й го каза. Днес той дойде да отмери изработеното. Кой осем десети, кой декар — тя, декар и половина.

— Надхана ги всички — каза той. — Какво ще правиш тази храна?

— За какво ми е храната — иска да каже тя, — стига ми да те гледам и пак ще съм сита! ... Но само си го помисли, черви се и гледа някъде в стърковите, като че ли много я интересуват. Той уж гледа изработеното, шегува се с другите, а очите му все в нея. Ух, какъв е недостъпен... Искра всички да узнаят, та като мине да й викат: „Ето го твоят бригадирът...“ Тя не изтравя и изведнаж му вика:

ПРОКЛАМАЦИЯ

Пеню ПЕНЕВ

Свърши нощта.

Прозвня утринен час.

Пред нас е денят,

разсъмнат от нас!

Предшните битки,

предшните болки,

неволя,

всичко, що

вчера се е

преживяло,

кръвта и сълзите —

всичко е само

пролог;

Днеска започва

самото начало!

Вече природен закон

става нашата воля. —

Ще разсъмнат

единствен сезон,

сезона

на човешката пролет!

Родината ще богатее

с трудова слава,

извоювана

с пот

по полета и скели;

с небивала красота

и усмихнато здраве

ще приждат годините,

от радост прелени.

Вратите към тях

ний сме

открехнали —

да ги разтворим

широко!

Скоро!

Копнеят по дните им

в нас

ще увехне ли?

Ний

без умора

нагоре

през робското тъмно

вървехме сме вчера —

сега ли ще спрем,

когато разсъмна,

когато

най-светлият път

е намерен

и почва

самото начало?

Нека е трудно!

— Двойно

и тройно!

Всяка преграда

ще бъде

стъпало

по новото стърмяно на дните.

Сърцата са жадни

и неспокойни,

безоблачна

— вярата,

будни

— очите!

Кой ще ни спре?

Как ще ни спре?

Здравно зазидали

камъка пробен

с няколко века

ще идем напред,

за да не бъдем

никога

Дълго е

и нанасярен

нашият път,

но ние сме хора —

ще издържим!

Настъпна част!

Родината вика!

Чуй нейния глас!

Да вървим!

Пред нас е

денят,

разсъмнат

от нас!

ЦИФРИ И ФАКТИ

Преди Девети септември нямаше обществено здравеопазване, а за 11 години са обзаведени 180 здравни служби. Открити са 8 санепидстанции и 7 дома за стари и недъгави. Детската смъртност е спаднала с 25 процента.

В годините на Народната власт се промени съзнанието на хората. Те заработиха по новому, по социалистически.

За 11 години Народна власт 135 работници и работнички от промишлеността получиха високи правителствени отличия. Пет души от окръга: Тодор Митев, Лилана Димитрова, Пенка Галова, Веска Минчева и Петър Николов, работници в габровските предприятия получиха най-високото правителствено отличие — званието Герой на социалистическия труд. Девет работници и работнички са носители на орден „Георги Димитров“, 14 — на орден „Червено знаме на труда“, 31 — на „Народен орден на труда“ — златен, 47 — на сребърен, 8 — на бронзов, 13 — на орден „Кирил и Методи“ — I, II и III степени и др.

В селското стопанство получиха правителствени отличия 342 високодобивни, механизатори и майстори-животноводни. Между тях изтъква Иван Тодоров Келев от с. Димча, Павликено, — свишевод, награден с орден „Георги Димитров“; Карамфила Кузманова, бригадирка от ТКЗС в с. Д. Липница, Павликено, награден с „Народен орден на труда“ — златен, Йосиф Пенев, колбайнер от МТС в село П. Тръмбеш, награден с „Народен орден на труда“ — златен и др.

ЗАМОЖНИ ХОРА

Стъпало още не е целунало с първите си личи високите бари, не е опърлило нежните клонки на дърветата, хората са още несигурни в предутринен сладък сън, а... дън — дън — дън... — оглас селския площад звънът на стоманения чук на Илия Ковач.

Разгърден, брадясъл, осажен, от тъмно до тъмно, денник и празник върти той на наковалнята нажежено парче желязо, улри с тежкия чук. Рой искрици го обгръпват, парят лицето му. Мътни струйки пот се стичат от братата му чак в пазвата. С длан трие той потта си, а от гърдите му се изтръгва дълбока въздишка. Една постоянна сина е забулила лицето и душата му, сякаш на мислата за утрешния ден. Все чука и все няма и няма... И това няма не е от ден — два, а от години наред.

Шестгодишен Илия остава кръгло сираче. Когато навършва десет години, отива в с. Върбовка, Павликено при един ковач да учи занаят. Научава занаята и с мечта, че ще заживее и той като хората, се връща в родното си село Недан, Павликено. Започва работа, но уви!... В годините на фашизма съдбата на всички бедняци е еднаква. Мизерията е постоянна съпътница на семейството му.

За единадесет години народна власт животът на това някогашно бедно семейство се коренно промени. Още с образуването на ТКЗС, без колебание те станават неговите членове. Илия пак е ковач. Ръцете му са пак загубили, дръхите осаждени, по челото му пак струи пот, но вече няма оня дълбока въздишка, няма оня тъжен поглед. На наковалнята кове той не само парче стомана, но и своята чиликанна вяра в кооператива в лъчезарното бъдеще на новия хубав живот.

— За нищо не можем да се оплачем —

казва кооперативният ковач. — Едно по едно всичко си набавяме. Какъв живот беше едно време. Сега сякаш се родихме. И действително това е истинско раждане. След като влязоха в стопанството, те си направиха хубава голяма къща. Тези дни ще започне измазването й.

Че станават заможни, личи и от това: порано от ковачката изкарваха жито колкото за ядене, а сега почти всяка година продават. Та как няма да пропават, като миналата година Илия в коващницата, а жена му Мария на полето, направиха 950 трудовини, за които получиха към три тона жито, 6000 лева и много други продукти! Много продукти и пари ще вземат от мислата за утрешния ден. Сега си купиха хубаво легло. Сега на Илия в главата се върти мислата за радио, а Марияният мерак е по-скоро да види в новата си къща гардероб и кухненски бюфет.

И това ще си купим — уверено заявява ковачът. — Щом изкараме къщата, нали ще купуваме за обзавеждането й.

Те имат и две деца. Стефанка е ученичка в последния курс на Селскостопанския техникум в Павликено. Само след няколко месеца тя ще бъде младши агроном в някое кооперативно стопанство. Майка й вече преглежда чекри. Направиха е три юркана, лущени, чоквички и пр.

Всичко ще им нагласа, само дано се случи добър зенят — шегува се Мария.

Момчето й Злати постъпва тази година в гимназия.

Когато разговаря човек с тези хора, когато посети дома им, се убеждава, че това са хора, които стават заможни, които израсват чрез кооператива, че това са хора със светло бъдеще.

В. Събев
наш спец. пратеник

На снимката: Кооператорът Илия Йорданов от с. Недан, Павликено с другарката си Мария обядват в градската пред новия си дом. Снимка: Ив. Ванев

нямаше думи за нея... „Ех, такъв ми е бил късметът...“ Отгле пък ще му се харесам аз, пък и какво ли го задължава, нищо не сме имали. Само детски спомени, а изглежда, че те живеят още само за мене! Да става каквото ще. Няма да тръгна да му се моля. За пръв път Надка си поплака в къщи и сама не разбира от бял или от любов, но после реши да бъде твърда и горда и нито с един поглед да не му позволи да надникне в сърцето й.

Хвърли се с жар в работа. Кой ще вземе думата на събиране — тя, кой ще измисли нов стършел — тя. Де я — на събор. Утре пък на заседание. Русите й плитки се мятат навсякъде, а думите й режат, като бръсница. Всички й се чулят. Кого поумнява това момиче! Старите жени я гледат с ласкави очи. Не една е помянала вече на майка й, че я иска за снаха. Председателят я хвали. А Дилия, де му са очите, тича, тича по работа. Ако си размени думи — само по обществени въпроси, а ако излезе погледла му, става и никак страшно и хубаво от силата му. Ами ако я обича, а не смее да й каже? ... Не, няма нищо в сърцето му. Сурово е то. Казват, че е решил да завърши гимназиялното си образование. По цели нощи лампата му гори. Очите му избледнява, зачервява се... Тя минава често, нарочно край къщата му и уж случайно ще подвикне на приятелката си:

— Ценке ма, я погледни какво прави нашият бригадир?

— Чете — ще каже другата.

— Ех, мой мили, чети, чети, то аз ще изсъхна, ще прецъфтя докато те чакам... Случи се така, че зачислиха на младежко звание Долината. Тя беше бедна земя, склерпирна на плод. Цялото звание беше ходо на самото място да планира работата. Трябаше много труд, за да я накарат да роди такова хубаво жито, но тогава кой ти мислеше за това. Всеки гледаше да се изгълзи обещаеното. Дилия и Надка останаваша назад. Дали другарите им ги бяха оставили нарочно, Надка и досега не можеше да разбере. Слаб

ветрец се задаваше из усоните и къришеше гритите на едрите кукурузи. Имаше толкова красиви и сладостни усещания в прихитналите бари, в меките багри на листата, сред това пично плодородие, където шестуваха есенята! Дилия току-що беше научавал бъдещето на Долината. Ето, люлеят се житата, пристига комбайнът... Изведнаж спира и бързо я пита:

— Спомняш ли си как играехме? Ей там имаше голям камък. Ти винаги седеше на него, а долу край потока имаше керново уху.

— Помня — беззвучно шепне момичето и навеща глава, защото някаква неизразима мъка нахлува в сърцето му.

— После ние играехме, там в храласките на партизани и ти винаги беше моя жена. — Усмивнат, той къса по някое стръче трева, вглежда се в спомените си.

Надка всежда глава още повече. Не може да прикрие бликналите сълзи. Сърцето й пърха до задъхване. „Нима и той си спомня...“

Дилия спира, търси очите й:

— Какво ще кажеш, ако както тогава те помоли да бъдеш моя жена? ...

— Момичето изпущ

11 години органи на МВР

Верен страж на народните интереси

Изминаха единадесет години от Девети септември 1944 година — най-светлата дата в историята на нашия народ.

В героичните септемврийски дни на въоръжена борба за властта и нейното утвърждаване, под ръководството на славната Благоево-Димитровска комунистическа партия се създадоха и оформиха из недрата на трудовия народ органите на МВР, които в схватките с врага получиха първото си бойно кръщение във вярна и предана служба на трудещите се. Под умелото и изпитано ръководство на Партията и с помощта на въстанилия трудещ се народ органите на МВР успешно се справиха с поставените от народа и Правителството задачи.

През изминалите единадесет години трудещите се постигнаха огромни успехи във всички области на социалистическото строителство. С тези успехи заслужено се гордее нашият трудолюбив и миролюбив народ, гордее се нашата Комунистическа партия, гордее се и нашата млада социалистическа народна република България.

Постигнатите успехи съвсем не раждат враговете на народа, бившите индустриалци и крупни търговци, кулаците и други враждебно настроени към Народната власт и престъпни елементи, които са свикнали да живеят от чужд труд. Сега те се стремят да се настанят в най-различните области на стопанския живот — селското стопанство, търговията и промишлеността, като се маскират и си дават вид на „приобщени“, „родолюбци“ и „патриоти“, но в същото време те беснеят от злоба и се мъчат по най-различни начини да пакостят на социалистическото строителство, менейки своите форми на подкривна дейност с цел да избегнат зоркото око на трудещите се и на органите на МВР.

В общата борба за построяване на социализма органите на МВР и в Търновски окръг имат постигнати успехи в разкриването и разобличаването на вражеското подмолне и враждебно-престъпни елементи — разхитители и крадци на социалистическата и ко-

оперативна собственост в Севлиево, Г. Оряховска и Павликенска околии.

Постигнатите успехи от органите на МВР са резултат преди всичко на бачинските грижи, които Партията и Народното правителство полагат за правилното им ръководство и възпитание. Те са резултат на упорития труд на самите служители, на натрупания собствен опит и на широкото изучаване и внедряване на богатия и многостранен съветски опит.

Органите на МВР са силни, укрепват и се развиват, расте тяхната боспособност, защото се ръководят и възпитават от славната Българска комунистическа партия. Те са силни, защото в борбата с враговете на народа се опират на широката подкрепа на трудещите се, чиято бдителност става все по-голяма. Силни са още защото честно и предано служат на интересите на народа, защото нямат други интереси освен интересите на народа. Силата на органите на МВР е и в това, че неуморимо и упорито изучават марксизма-ленинизма, ежедневно повишават своята партийно-политическа закалка и служебна квалификация.

Чествувайки единадесетата годишнина на Девети септември и своя боев празник — 10 септември, органите на МВР ще направят всичко възможно с помощта на Партията и трудещите се да осуетят пълквените намерения на врага за подкривна дейност, насочена към обществената собственост, която е основа на нашата държава. Ще бъдат ден и нощ за създаване ред, сигурност и спокойствие на трудещите се. Органите на МВР в окръга следва да създадат такава атмосфера и условия, при които врагът да не може да извършва каквито и да са опити на подкривна и антинародна дейност. Под грижите и ръководството на героичната Благоево-Димитровска българска комунистическа партия и Народното правителство, с помощта на трудещите се ще растат, укрепват и възмъжават органите на МВР — страж на народните интереси.

Борчески привет на служителите от МВР по случай бойния им празник.

АТАНАС ТРАЙЧЕВ

ХВАЛА НА НАРОДНАТА МИЛИЦИЯ!

Преди известно време бе откраднат от къщи джобният ми часовник. Още същия ден съобщих в Околийско управление на МВР в гр. Габрово. След няколко дни крадецът бе заловен от доблестните милиционерски служители и часовникът ми бе върнат от кварталния отговорник м. лейтенант Лясковски.

Хвала на Народната милиция, бдителен страж на имуществото на трудещите се.

Станчо Станчев
Габрово

ЧИТАТЕЛИ НИ ПИШАТ

БЛАГОДАРИ НА ПАРТИЯТА

Техник съм по професия. 5 години работих в Химкомбината „Сталин“ в Димитровград, давах своя труд за предсрочно изграждане на красавица-комбинат и на други заводи на родната индустрия. Днес работя в сектора на рационализаторското движение.

Трудът ми е справедливо оценен и награден с 4 правителствени награди. Можам да видя и страната на стропилния се комунизъм — Съветския съюз.

Партията сега пак ми помогна — изтегли четиричленното ми семейство от неудобната квартира, в която живеехме и ни настана в нов, светъл, двуетаен апартамент в новопостроени жилищен блок в града ни.

За мен и семейството ми настъпват нови и щастливи дни, в които с още по-голяма упоритост ще работим, за да може в близко бъдеще, чрез общи усилия на трудещите се да бъдат построени нови жилищни блокове, за щастие на всички трудови хора.

М. Йорданов

носител на „Народен орден на труда“ — златен, Търново

Справочник на читателя

КИНО

Градските кина в окръга ще прожектират от 15 до 21 септември следните филми: „9 Септември“ — Търново; „Анна на шия“ и „Стръшел“ — Искра — Търново; „Горе главата“ и „Нашето сърце“ — „М. Грижа“ — Габрово; „Стръшел“ и „Светлини над реката“ — „Хр. Смирненски“ — Габрово; „Деята на Хиросима“ и „Близанци“ — „М. театър“ — Павликени; „Неспокоеен път“ и „Приключение в Марисенат“ — „М. Михайлов“ — Севлиево; „Внуците на тръбача“ и „Приключение в Марисенат“ — „Хр. Ботев“ — Лисковец; „Резервният играч“ и „Валерий Чкалов“ — „Хр. Ботев“ — Елена; „Милионери за един ден“ — „В. Коларов“ — Грива; „Политическият вол“ и „Зема“ — „Иван Владков“ — Дряново; „Тайствената находка“ и „Голямото семейство“ — „Х. Стоянов“ — Гара Г. Оряховица; „Мечтата на Ануциата“ и „Дъщерята на моряка“.

ТЕАТЪР

Държавният народен театър — Търново открива сезона на 11. IX, от 19:30 часа с пиесата „Хан Татар“. Същата пиеса ще бъде представена на 12. IX. Търново — дневно и вечерно; на 13 и 14. IX. — Севлиево — дневно и вечерно; на 17 и 18. IX. в Търново — дневно и вечерно; на 20. IX. в Дряново — дневно и вечерно; на 22. IX. в Трявна — дневно и вечерно.

ФУТБОЛ

„Металургия“ — Г. Оряховица — „Урожай“ — Стражица — на 10. IX. „В. Коларов“ — Габрово — „Торпедо“ — Габрово — на 11. IX. „Динамо“ — Джуклиница — „Спартак“ — Г. Оряховица — на 11. IX.

Отг. секретар Н. Нейков

Ф-КА „ВАСИЛ КОЛАРОВ“ — ГАБРОВО

Дирекцията, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ изказва гореща благодарност на работническия колектив за усилията му, които доведоха до изпълнение на 9-месечния план на 15 август.

ЧЕСТИТИМ на всички работници, инженерно-технически персонал и служителите 11-та годишнина на 9 СЕПТЕМВРИ и им желаем крепко здраве и висок дух за нови трудови победи.

Ф-КА „23 ДЕКЕМВРИ“ — ГАБРОВО

Дирекцията, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ **БЛАГОДАРИМ** на работническия колектив на предприятието за положените усилия, благодарение на които производственият план за м. август бе изпълнен 112,2 на сто, **ПОЗДРАВЯВАМЕ** го с 11-годишнината на великия Девети септември и му желаем нови победи в борбата за изпълнение решенията на Шестия конгрес на БКП.

ДИП „Димитър Благоев“ — Габрово

Дирекцията, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ **ЧЕСТИТИМ** на всички работници инженерно-технически персонал и служителите славната **11-годишнина на 9 СЕПТЕМВРИ** и им пожелаваме нови, още по-радващи успехи в борбата за по-висока производителност на труда и по-ниска себестойност на производството.

Държавна печатница „Д. НАЙДЕНОВ“ — Търново

Ръководството на печатницата **ПОЗДРАВЯВА** колективите от базата и филиалите и първенците в производството с Празника на СВОБОДАТА 9 СЕПТЕМВРИ и им пожелава здраве и успехи в борбата за увеличаване на производителността на труда и снижението себестойността на продукцията.

От ръководството

ГТП „ЗДРАВА ХРАНА“ — Габрово

Дирекцията, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ **ПОЗДРАВЯВАМЕ** трудовия колектив на предприятието и многобройните клиенти със славната 11-годишнина на ВЕЛИКИЯ 9 СЕПТЕМВРИ и им пожелаваме нови успехи в борбата за изпълнение задачите на Партията и Правителството.

ДИЗ „БОЛШЕВИК“ — ГАБРОВО

Работническият колектив на предприятието в чест на 11-та годишнина на великия ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ изпълни производствения си план за м. август 101 на сто. Като му благодарят за положените усилия и особено на работниците от шлайфотдела с ръководител Стефан Савчев, директорът, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ **ЧЕСТИТИЯТ** на всички СВЕТЛИЯ ПРАЗНИК и ги зоват на още по-упорита борба за повишаване производителността на труда, подобряване качеството и снижаване себестойността на продукцията.

Държавна шпулна фабрика — Габрово

Трудовият колектив на предприятието изпълни осеммесечната си производствена програма 105,29 на сто. Управлението, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ **БЛАГОДАРИМ** на всички работници, инженерно-технически кадри и служители за проявения старание и им честитим 11-та годишнина на великия 9 Септември с пожелание още по-упорито да се борят за разкриване вътрешнопроизводствени резерви.

РСУ „МЕСТНИ СТРОЕЖИ“ — район Габрово

Управлението, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ **ПОЗДРАВЯВАМЕ** горещо колектива на предприятието със славната 11-годишнина на великия **9 СЕПТЕМВРИ** и му пожелаваме още по-плодотворна работа за подобряване качеството и снижаване стойността на строителните работи.

Фабрика „УЗАНА“ — ГАБРОВО

Управлението, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ **БЛАГОДАРИМ** на работническия колектив за изпълнението на 9-месечния план на 26 август. Като го **ПОЗДРАВЯВАМЕ** с 11-та годишнина на СЛАВНИЯ 9-ти СЕПТЕМВРИ, зовем го на най-упорита борба за изпълнение на годишния план по целия асортимент и по качество на продукцията.

РАЙТРУДКООП — СНАБДИТЕЛНА БАЗА — ГАБРОВО

ПОЗДРАВЯВАМЕ колективите и ръководствата на ГПК в страната с 11-годишнината на освобождението на Родина от капитализма и фашизма и им пожелаваме успехи в борбата за повишаване производителността на труда, подобряване качеството и снижаване себестойността на продукцията.

Шивашна трудово-произв. кооперация „НОВ ЖИВОТ“ — Търново

ПОЗДРАВЯВА многобройните си клиенти и кооператорите по случай **празника на свободата 9 Септември**, като им желае добро здраве и сили за нови по-големи успехи в изпълнение на плана за 1955 год.

От управителния съвет

ДТП „Народен магазин“ — гр. Павликени

В чест на ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА 9 СЕПТЕМВРИ предприятието **ПОЗДРАВЯВА** своите многобройни клиенти, като им предлага богат асортимент от висококачествени промишлени и хранителни стоки.

Трудещи се от града и околията, купувайте от магазините на „Нармаг“.

От управлението

Месокомбинат — Търново

За предсрочното изпълнение на производствена програма за деветмесечното, административното, партийното, профсъюзно и младежко ръководство на предприятието **ИЗКАЗВАМЕ СЪРДЕЧНА БЛАГОДАРНОСТ** на целия колектив в чест на ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА 9 СЕПТЕМВРИ и му **ПОЖЕЛАВАМЕ** здраве и сили в по-нататъшната борба за изпълнение и презиждане на годишния план по всички показатели до 15 ноември 1955 г.

От ръководството

ДСП „ВИНПРОМ“ — Търново

Административното и партийното ръководство, профкомитетът и ДК на ДСНМ при „Винпром“ по случай

11-годишнината от деветосептемврийското народно въстание **ПОЗДРАВЯВАТ** първенците в производството и търговията и всички работници и служители при предприятието.

ДЪРЖАВНА НАПОИТЕЛНА СИСТЕМА ПАВЛИКЕНИ

Административното, партийното и профсъюзното ръководство при Държавната напоителна система в гр. Павликени посрещат **най-светлия празник 9 септември** **ПОЗДРАВЯВАМЕ** всички вододелители, надзиратели, техници и служители, които с чест изпълниха всички задачи стоящи пред системата. Пожелаваме им здраве и сили за по-нататъшни успехи в борбата за повишаване на добивите от селското стопанство, чрез напояване.

от ръководствата

Ф-КА „ПЪРВИ МАЙ“ — Търново

Административното ръководство, партийната организация и профорганизацията при предприятието

ПОЗДРАВЯВАТ всички свои работници и служители по случай ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА 9 СЕПТЕМВРИ и предсрочното изпълнение на деветомесечния план и им пожелават още по-големи успехи по изпълнение обещанията дадени за 1955 г.

ДСП „ВОДСТРОЙ“ — ПАВЛИКЕНИ

Административното, партийното и профсъюзното ръководство при предприятието

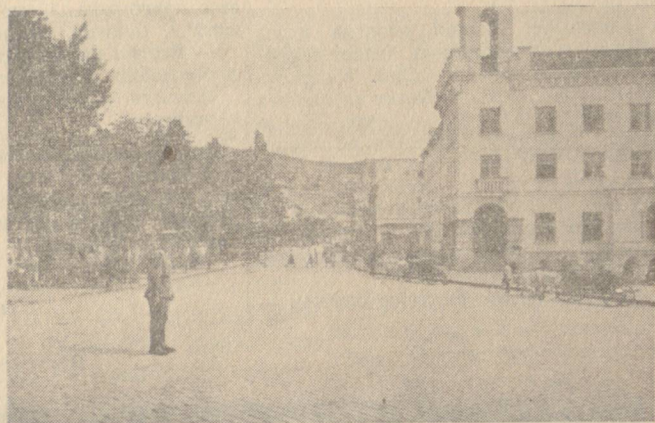
ПОЗДРАВЯВАТ своите работници, механизатори, инженери и техници по случай **11-годишнината от победата на деветосептемврийското въстание**

и им благодарят за положените усилия през дните на деветосептемврийското съзвонване и постигнатото 140 на сто изпълнение на строителния план

Пожелаваме на всички крепко здраве и сили за постигане на нови, по-високи производствени успехи.

От ръководството

Благодарение грижите на органите на МВР уличното движение в градовете на окръга значително се подобри. Злополуки са вече рядко явление.

Снимка: Изв. Вачев.

Околийски промишлен комбинат — Търново

Административното ръководство и профкомитетът при околийския промишлен комбинат — Търново

ПОЗДРАВЯВАТ

трудовия колектив и служителите на предприятието с **11-годишнината от деня на свободата 9 септември** и 5 години от създаването на промишлените комбинати — предприятия на местната промишленост, като им пожелават още по-големи успехи в борбата за изпълнение на поетите обещания по призива на 25-те челия предприятия.

От ръководството

ГТП „ГРАДСКА ТЪРГОВИЯ“ — ПАВЛИКЕНИ

По случай Празника на свободата 9 Септември предприятието **ПОЗДРАВЯВА** своите многобройни клиенти, като им предлага в своите магазини и ресторанти богат асортимент от бакалски и промишлени стоки, хлябни и сладкарски изделия, строителни материали, напитки, висококачествени ястия и др. при приятна обстановка и културно обслужване.

Граждани! Посетете магазините, складовете, ресторанти и сладкарниците на ГТП „Градска търговия“ в Павликени.

От управлението

ГПК „НАРКООП“ — ТЪРНОВО

По случай Празника на свободата 9 Септември „Наркооп“ в добре уредената си търговска мрежа **ВИ ПРЕДЛАГА** В ТЕКСТИЛНИТЕ МАГАЗИНИ: богат асортимент от фини и трайни вълнени, памучни и копринени тъкани в най-различни цветове и десени.

В БАКАЛСКИТЕ МАГАЗИНИ: най-богат асортимент от доброкачествени хранителни продукти, домашни потреби и др.

В МАГАЗИНИТЕ ЗА ПРОМИШЛЕНИ СТОКИ: висококачествени електрически материали, всички видове бои и лакове, пружини и криваги, радиоапарати и др.

В ЗАВЕДЕНИЯТА ЗА ОБЩЕСТВЕНО ХРАНЕНО: приятна обстановка, културно обслужване, богат асортимент от натурални спиртни напитки и ястия.

ГРАЖДАНИ! Вашия прецизен вкус ще задоволят в магазините и заведенията за обществено хранене на „НАРКООП“ в Търново.

РАЙОНЕН КООПЕРАТИВЕН СЪЮЗ — ПАВЛИКЕНИ

Управлението и профкомитетът на съюза поздравят работниците и служителите при съюза, колективите и членовете на селкоопите по случай 11-годишнината **ОТ ПОБЕДАТА НА 9-ти СЕПТЕМВРИ** и им желаем крепко здраве, бодрост и сили по изпълнение на партийните и правителствени задачи.

ОТ УПРАВЛЕНИЕТО

Околийски промишлен комбинат — Павликени

Административното, партийното и профсъюзното ръководство **ПОЗДРАВЯВАТ** по случай 11-годишнината от деветосептемврийското народно въстание всички работници от цеховете взели активно участие в изпълнението на производствените си планове по всички показатели.

Изказва благодарност на завоювалите в преддеветосептемврийското социалистическо съзвонване званието „ударник“ и „най-добър в професията“ и пожелава на останалите да следват техния пример.

ОКОЛИЙСКИ ПРОМИШЛЕН КОМБИНАТ

Горна Оряховица

По случай най-големия празник на българския народ **9 септември** — ден на народната свобода **ПОЗДРАВЯВАМЕ** всички работници и служители на промкомбината, като им пожелаваме още по-активно да се включат в борбата за мир, за изпълнение на обещанията по ПРИЗИВА НА 25-ТЕ ПРЕДПРИЯТИЯ ОТ СОФИЯ и СОФИЙСКИ ОКРЪГ и мероприятията набелязани за II-то полугодие, което ще доведе до изпълнението и презиждането на производствения план за 1955 г., да работят за разширяване и закриване на животворната българо-съветска дружба — съгласие и въздух за нашия народ.

Да живее Българската комунистическа партия организатор и ръководител на победоносното Деветосептемврийско народно антифашишко въстание!

Да живее великият Съветски съюз и неговата армия освободителка — Съветска армия!

Да живее 9 Септември — празник на народната свобода!

От управлението